

День посту і МОЛИТВИ

У зв'язку з економічною і політичною кризою в Україні старший єпископ Церкви ХВС Михайло Паночко звернувся до місцевих церков із закликом посилити молитви про ситуацію, що склалася в нашій державі.

«Завдання Церкви Христової та кожного служителя зокрема – стати на особливу духовну варту за долю нашої країни. Просимо вас посилити молитви до Бога в ці дні, а 2 листопада 2008 р. оголосити у церквах обласного об'єднання християн віри євангельської днем посту та молитви. Ціль посту – молитися «за тих, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості» (1 Тим. 2:2).

«Благаймо в Бога мудрості, єдності та почуття відповідальності для представників всіх гілок влади у нашому краї, пам'ятаючи, що «багато може щира молитва праведного» (Як. 5:16)», – говориться в листі, що був розісланий всім обласним об'єднанням ЦХВС України.

Отож день 2 листопада у всіх громадах Церкви Християн Віри Євангельської України став днем посту і молитви.

uupc.org.

Християнсько-демократичні партії Європи в Києві підписали меморандум про співпрацю

Міжнародна конференція на тему «Християнська демократія на пострадянському просторі: цінності та перспективи» пройшла в Києві. Організатором її виступила партія Християнсько-Демократичний Союз (ХДС). Результатом роботи конференції стало підписання меморандуму про співдружність та співпрацю християнсько-демократичних партій Європи.

За словами Голови ХДС Володимира Стретовича, конференція складалася з 3 частин: обговорення важливості християнських цінностей у перехідний період молодих демократій; аналізу сучасного стану християнської демократії у країнах-учасниках конференції та обговорення подальших спільних дій. «У нас є спільні цілі та ідеї: це європейська та євроатлантична інтеграція, спільні моральні та політичні цінності. Наша сила – у нашій взаємодії», – зазначив Іон Варта, очільник Християнсько-Демократичної Народної Партії Молдови.

Крім українців, у конференції взяли участь голови християнських партій дев'яти країн Європи, серед яких – представники Латвії, Естонії, Грузії, Білорусі, Вірменії та ін.

Консультаційну допомогу під час заходу надав лідер Європейського Християнського Політичного Руху Лео Ван Дазбург. На його думку, у Західній Європі забувають про цінності християнської демократії, а відповідні партії бояться своєї ідентичності. Натомість Східна Європа, за його словами, здатна збагатити християнську демократію.

ВІРУЮ

Михайло Паночко

Перший президент США сказав, що неможливо правильно керувати державою і людьми без Бога та Біблії. Люди, які довіряють Богові і Його Слову, завжди матимуть успіх. І Слово Боже стане основою для наших роздумів. «Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї. Я присяг і дотримаю, що буду держатися присудів правди Твоєї» (Пс. 118:105-106).

Зустрічаючи різних людей, я часто запитую їх, чи читають вони Слово Боже. Одні відповідають, що читають, та не розуміють, інші – що дуже зайняті, а часу на все не вистачає. Причин можна знайти дуже багато, але на підставі власного досвіду і досвіду тих, хто жив перед нами, можу засвідчити, що життя, прожите без Бога і Біблії, дуже бідне, сіре і марне. Ми народжені не тільки для того, щоб заробляти на хліб насущний. Христос сказав: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом Божим!» (Лк. 4:4).

Людина має дві природи: фізичну і духовну. Фізична потребує води, хліба, тепла, спокою, відпочинку. Та є в нас ще й духовне начало, яке походить від Бога, і воно не може задовольнитися матеріальними статками. Тому люди, які мають величезні гроші, зазвичай не мають спокою, бо гроші ніколи не приносять спокій, зате проблем – дуже багато. Я за те, щоб всі мали гарну роботу і були фінансово забезпечені, але пам'ятаймо, що ті, хто любить гроші, не знайдуть спокою для своєї душі. Фінанси потрібні, та вони не повинні бути основою нашого життя.

Автор згаданого вище псалма акцентує нашу увагу на інших речах. Він каже: «Для моєї ноги Твоє слово світильник». Найчастіше злочини відбуваються в темряві, коли ніхто не бачить і не чує. Це прообраз і для духовного світу. Сатана – батько темряви, він хоче і нас тримати в

ній, щоб ми не знали правди Божої і Його Слова, не знали, куди і чому ідемо. Але Слово Боже несе з собою світло. Це в давнину говорили, що знання – це сила!

Нам зручно зайти вночі до кімнати, коли там горить світло. При світлі ми можемо виконувати будь-яку працю. Коли світла немає, можна легко збитися з дороги. Тому набагато менше проблем було б у наших сім'ях і родинах, коли б ми взяли з собою в дорогу світильник – Боже Слово. Коли б люди, які стоять при владі, знали Слово Боже, то розумніше б керували. І це не позиція осуду, а позиція

рекомендації. Найвидатніші вчені світу тягнулися до Біблії, бо розуміли, що в ній – найбільші знання, сила і світло.

Словом Божим захоплювався Тарас Шевченко. Григорій Сковорода, український філософ і поет, усе свідоме життя пройшов з Біблією в руках. На превеликий жаль, сьогодні ми рідко зустрінемо людину, яка має певний науковий ступінь і товаришує з Біблією.

Якби кожен чоловік тримався світла Божого Слова, його б не тягнуло до алкоголю. Та коли він іде в темряві, то руйнує свою сім'ю, ранить серця дружини і дітей. В Україні нині велика проблема, бо голови сімей ходять без цього світла і опиняються в темряві. Сьогодні не модно не пити, з тверезої людини сміються. Ми живемо у хворому суспільстві. Темрява бере верх над здоровим глуздом: модно обманювати, модно чинити перелюб, модно рекламувати алкоголь. Та коли наша країна повернеться лицем до Бога, ми побачимо, яке щастя прийде в кожен дім. Там не буде місця проклятам, побоям, лайкам. Слово Боже не мириться з темрявою – коли приходить світло, темрява зникає.

Візьміть до рук Біблію, почніть читати з Нового Заповіту. Читайте роздумуючи, і ви побачите, як вашу душу почнуть наповнювати світло, радість і любов. Слово Боже вічне, живе і тривале. Країни, які приймають Боже Слово, прогресують. Ось лише один приклад. У Південній Кореї мільйони людей моляться, читають Слово Боже, відкрито сповідують свою віру, живуть згідно з Писанням – і країна прогресує. Натомість у Північній Кореї, де відкинули Слово Боже і живуть за атеїстичними принципами, люди потребують жмені рису, щоб прожити день.

Раджу вам від усієї душі: читайте Слово Боже. Нехай воно стане частиною вашого земного життя, потребою для вашої душі! Ви побачите, як все почне змінюватися, у ваш дім прийдуть мир і спокій, діти ваші зростатимуть щасливими, Бог даватиме вам мудрості і любові. Жити, працювати і любити при світлі набагато краще і цінніше, ніж у темряві. Хто живе у світлі, той має надію на зустріч з Богом. Хто любить темряву, той опиниться в вічній темряві. Хай Бог нас від цього збереже!

ПРОПОВІДІ

Олександр
Шевченко

Найбільш гнітючим в нашому житті є те, що ми не можемо змінити обставини, а це свого роду рабське насилля над людиною. Більше того, це ненавидить Бог. На мою думку, існують два різні погляди на обставини, в яких ми опиняємося. Ми повинні знати, який із них правильний.

Мова йде про те, як віруюча людина може виживати за обставин, в яких невіруюча або та, що сумнівається, ламається. В очах зламані люди не мають надії. Усім відомий вислів: «Надія помирає останньою». І один втрачає надію, коли впокоряється перед обставинами, а інший, який надіється на Бога, отримує її. Яким чином віруюча людина входить в Божі обітниця?

Божі обітниця – це обіцянка май-

Уроки Синайської пустелі

бутнього, і цю обіцянку дає не ворожка і не людина, яка хоче зробити мені приємність. Це обіцяє Бог, а тому ми можемо бути впевненими, що буде саме так.

Бог не хоче, щоб у благословенне майбутнє ми тягнули прокляте минуле. Для того я перебуваю в дні сьогоднішнім, щоб прийняти рішення відмовитися від свого минулого, бо інакше не ввійду в майбутнє. Неможливо ввійти в благословення, залишаючись у проклятті. Що б це не було – це наше минуле, і ми повинні поховати його, бо інакше ніколи не зможемо дійти до небесних воріт.

Коли Ізраїль вийшов із Єгипту, у нього було дуже серйозне минуле. Рабство завжди супроводжується насиллям. Насилля – це коли хтось домінує над твоєю волею, а ти нічого не можеш змінити. Ти ненавидиш те, що з тобою відбувається, ти ненавидиш обставини, в яких опинився, однак нічого не можеш змінити. Але найстрашніше – не самі обставини, а наша реакція на ці обставини.

Коли особистість людини зламана, а воля паралізована, людина зникає і переставляє протистояти цьому. Вона визнає власне безсилля і вважає, що опиратися марна річ. Людина стає песимістом, у неї пропадає віра в те, що щось у житті може змінитися.

До деякої міри це непогано, бо інакше ми б надіялися тільки на себе. Бог зацікавлений в тому, щоб ми всю надію поклали на Нього. Він змушений перевишувати людей з так званими «єгипетськими» стереотипами, бо хоче співпрацювати з ними, а для цього повинна прокинутися воля людини.

Коли Бог виводить з рабства, яким би воно не було, то, у першу чергу, Він повинен розбудити нашу волю, ми маємо відчувати себе вільними. Бог визнає смиренність тільки вільної людини. Смирнення раба Бог не визнає. Це не смирення, коли я не можу змінити обставини і тільки тому корюся. Це значить, що ми коримся не перед Богом, а перед обставинами. Воля в такому смиренні паралізована, людина не має вибору.

Що можна говорити про смирення Ізраїлю, коли він перебував в єгипетському рабстві? Тому Бог, витягнувши ізраїльтян з рабства, починає їх вчити смиренню. І смиренню не перед обставинами, а перед Богом, Якому підкоряються всі обставини. У цьому колосальна різниця. Якщо ми цього не зрозуміємо, то ніколи не побачимо Бога. Обставини закривають Його, і ми завжди матимемо справу тільки з обставинами.

Наша проблема в тому, що ми не віримо, що Бог контролює всі обставини нашого життя. Ми відділили Бога від всіх побутових питань нашого життя і думаємо, що Він бере участь тільки в духовних питаннях. Це обман. Бог причетний до всіх ситуацій, до навіть найменших деталей нашого життя. Треба зрозуміти, що всі обставини мого християнського життя підвладні Богу, і я впокоряюся перед Богом, Який допустив ці обставини в моє життя, а не перед обставинами.

Між Богом і фараоном є суттєва різниця. Між тим, як Бог править в моєму житті і як правлять фараон чи обставини, є велика різниця. Це і робить мене або зламаного, або ж зрілою людиною. У цьому і полягає розкіш стосунків з Богом, дорогі християни!

Бог допускає складні обставини в наше життя, але в жодному разі не для того, щоб зламати нас. Коли ізраїльтяни найбільше нарікали на Бога, Він їх не ламав, а навпаки, відповідав на їхні нарікання. Він давав їм хліб і воду, коли вони просили, хоча вони і не впокорялися перед Ним, бо якби Він не реагував на їхні прохання, вони б зламалися, бо не побачили б жодної різниці між фараоном і Богом.

(Закінчення на 2 стор.)

У Бога
треба
вірити

СТОР. 2

День
подяки

СТОР. 4

Комп'ютерні
ігри і
християнин

СТОР. 5

Покаяння —
двері
до прощення

СТОР. 7

У Бога треба вірити

Скільки разів у розмові з атеїстами доводилось чути: «Існування Бога неможливо довести, а отже, Його нема». Справді, чи можна довести буття Бога?

Таких доказів шукали бого-словни всіх часів. Особливо успішними в цьому були схоласти Середньовіччя Ансельм Кентерберійський і Хома Аквінський. Для чого вони це робили, якщо завдання від самого початку не піддається розв'язку? Свої аргументи вони спрямовували не на атеїстів — які там атеїсти в середні віки! Вони спрямовували їх на віруючих — для того, щоб раціональним способом підтвердити віру.

Оскільки існування Бога вважалось очевидним, розумним, то і в житті філософи прагнули відшукати очевидні, розумні цьому підтвердження. Наведемо деякі з них. Без сумніву, це буде цікаво і повчально для віруючих, так і для невіруючих людей.

Отже, доказ перший, який назвали екзистенціальним, тобто доказом від існування (від лат. *existencioj* — існую). Це означає, що підтримувати існування значно складніше, ніж створювати. Спробуйте звести будинок, а потім підтримувати його в належному стані. Скільки сил для цього треба! А якщо перестати це робити, будинок зруйнується. Іншими словами, існування будь-якої речі чи структури вимагає безперервних затрат енергії; коли її внутрішній запас виснажується або ж припиняється притік ззовні, структура руйнується. Тому вічне буття всесвіту суперечить, наприклад, другому закону термодинаміки, за яким усі зірки у всесвіті повинні були б давно загаснути і навіть атоми — розпастися, якби, як твердять матеріалісти-атеїсти, природа існувала вічно. Але ж вона, все-таки, існує. Чому? Без сумніву, тільки тому, що її Хтось створив і відтоді безперервно підтримує.

Доказ другий звучить наступним чином: усе, що існує, несе незаперечний відбиток розумного плану облаштування цілого. Кожна частина у світі взаємопов'язана з іншими частинами, і всі разом діють як єдина система, де немає нічого зайвого, де все на своїх місцях.

Коли годинник складає механізм годинника, він скрупульозно прилаштовує одну деталь до іншої, бере пружину точно розрахованої довжини, певних розмірів стрілки, циферблат і т. д. У результаті виходить відшліфований механізм, який вже самим фактом доречності і розрахованості своєї будови вказує на

розум, що створив його. А наскільки ж складніша, гармонійніша і розумніша будова всесвіту, що оточує нас, цього прекрасного світу! Просто неможливо не припускати існування надлюдського за своїми можливостями Розуму, істинно божественного Планувальника (оскільки закономірність — властивість розуму).

Наступний доказ називається космологічним. Кожне явище і кожна річ мають свою причину. Існує ланцюжок причинно-наслідкового зв'язку. І можна прослідкувати цей ланцюжок, подумки повертаючись назад у часі. Адже десь повинна бути Першопричина всіх причин, яка вже не обумовлюється жодною іншою, інакше все виглядає безпідставним, «зависає в повітрі». Зрозуміло, що тільки Бог може бути цією Першопричиною.

Трансцендентальний доказ існування ідеального світу і Бога може бути поданий таким чином: існує світ поза простором і часом — духовний світ, світ інтелекту, світ думки, що доказується наявністю в кожній людині думок, які можуть подорожувати в минуле і майбутнє, а також миттєво переноситися в будь-яку точку простору. Людська думка опиняється одночасно всередині і поза матерією — вона виникає завдяки нейрофізіологічним процесам у тканинах мозку, оточеного кістками черепа, але одночасно існує поза будь-якою матерією, поза простором і часом. Завдяки цьому людина чітко усвідомлює, що володіє духовною природою, яка принципово інша, ніж фізичний світ, який її оточує. А з цього випливає, що існує ця інша природа, яка володіє розумом і частиною якої є людина.

Дуже поширений також такий доказ буття Бога, як «естетичний аргумент», який проголошує: у природі існує дивна надприродна краса зоряного неба, заходів і світанків, Північного сяйва, гармонійних картин природи, досконалої будови прекрасних тіл живих істот і т. д. Ця краса ніби спеціально призначена для естетичної насолоди розумної істоти, людини, тому що, окрім неї, у самій природі споглядати її просто нікому. Це означає, що є Хтось, Хто створив і людину, і красу, що її оточує.

Доказ буття Бога «від реальної до абсолютної досконалості» висунув Хома Аквінський: у природі існують чітко видимі рівні досконалості всередині різних видів буття, а це може бути зрозуміло тільки при наявності абсолютно досконалої Істоти, тобто Бога. Іншими словами, є вірець досконалості, з яким ми і порівнюємо всі речі, судячи про них. Цим взірцем може бути тільки Бог.

Доказом можна вважати й те, що

більшість великих вчених, наприклад, абсолютна більшість Нобелівських лауреатів, глибоко вірять у Бога; що всі вчені, які сприяють своїми відкриттями появі і розвитку сучасної науки (Коперник, Кеплер, Ньютон, Бойль, Бекон, Пастер, Ейнштейн), вірили в Бога.

Родоначальник сучасної хімії Роберт Бойль (1627-1691) починав кожний день з молитви; більше того, дві третини прибутків його маєтку в Ірландії йшли на допомогу бідним і підтримку церкви, а третина — на поширення християнства і місіонерську діяльність серед індіанців.

Є й інші докази, але наводити їх нема смислу. І так зрозуміло, що як би ми не розглядали навколишній світ, всі дороги неодмінно ведуть до Того, Хто його створив і прикрасив, Хто його постійно підтримує і спрямовує і без Кого він не зміг би проіснувати й миті — тобто до Бога. Але чи треба це робити? Істинного смислу і розумності світ набуває лише після того, як людина вірою приймає Бога у своє серце. Лише після цього розум здатний розставити все на свої місця і бачити докази існування Бога буквально у всьому, що його оточує.

Колись Ісус сказав апостолу Хомі: «Тому вірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!» (Ів. 20:29). Господь визначив для спасіння людини віру, а не знання, набуті шляхом доказів. Адже що відбудеться, якщо існування Бога буде науково доказано? Не треба буде вірити в Господа, оскільки віра буде не більше ніж знання на рівні недосконалого людського розуму.

Це віра невідродженої людини, яка отримала докази, що Бог є. Ці знання не спасуть її в день суду, тому що спасіння ми набуваємо тільки через віру у викупну жертву Ісуса Христа, «щоб досвідчення вашої віри було дорожчішим за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа. Ви Його любите, не бачивши, і віруєте в Нього, хоч тепер не бачите, а вірувавши, радієте невимовною й славною радістю, бо досягаєте мети віри вашої — спасіння душам» (1 Петр. 1:7-9).

Станіслав БУЛАНОВ.

Держдепартамент США проаналізував релігійну свободу в Україні за 2008 рік

Бюро Демократії, прав людини та праці Державного департаменту США оприлюднило черговий щорічний звіт «Міжнародна свобода релігії – 2008». Одна з його частин стосується України. Звіт констатує, що в Україні в цілому дотримується закріплене Конституцією право на свободу релігії, однак все ще залишаються окремі проблеми у цій сфері.

Це пояснюється тим, що влада на місцях інколи бере сторону тієї чи іншої релігійної організації. Залишається невирішеною проблема реституції церковного майна, трапляються випадки антисемітизму та антиісламізму.

У частині під назвою «Релігійна демографія» констатується, що в Україні налічується 33 000 релігійних організацій, які представляють 55 деномінацій.

Найбільше практикуючих вірних проживають на заході України.

Частина друга звіту «Статус релігійної свободи» констатує рівне право усіх релігійних організацій в Україні та те, що тут немає державної релігії. Разом з тим, спостерігаються випадки, коли місцева влада бере сторону тієї релігійної організації, яка представляє більшість у тому чи іншому регіоні.

УПЦ (МП) та більшість протестантських деномінацій висловлюють занепокоєння тим, що Президент Віктор Ющенко направив зусилля на створення в Україні єдиної Православної Церкви. Вони переконані, що цим питанням повинні займатися винятково Церкви.

В Україні на державному рівні святкуються великі релігійні свята. Українське законодавство дозволяє за релігійними переконаннями проходити альтернативну військову службу. Релігійні організації України можуть вільно займатися видавничою діяльністю.

У звіті також наголошено, що Закон про свободу совісті і релігійні організації і Закон про державну реєстрацію юридичних і приватних осіб містять несумісні пункти, що ускладнюють реєстрацію релігійних організацій. Незважаючи на неодноразові заклики Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій та неурядових організацій, парламент за період підготовки звіту Держдепартаменту США не вирішив цього питання. Процес самої реєстрації адмініструє Держкомнацрелігій.

РІСУ.

Релігія та медицина: у пошуках точок дотику

Від початку людської історії людина, на жаль, зазнає тяжких страждань через недуги тіла і духа та волає про зцілення. Ця постійна присутність страждання змусила людину віднайти та розвинути засоби для полегшення страждань. Саме медицина та релігія були двома дорогами, які вели людину до розуміння природи людського терпіння та шляхів полегшення її страждань.

Під час наукової революції, однак, стіна відчуження розділила медицину та релігію на різні взаємно заперечні і часто антагоністичні табори. Тільки порівняно недавно представники наукового світу почали досить серйозно вивчати та клінічно досліджувати вплив релігії та різних духовних практик як незалежного методу зцілення.

Упродовж століть науковці не мали сміливості офіційно і відкрито досліджувати фактор віри та її феномен у фактах фізичного зцілення, бо вважали, що викличуть ще більшу напругу. Однак, згідно з недавнім висновком наукової медичної організації Геллапа та результатами опитувань, релігія продовжує бути важливим фактором у житті багатьох людей і пацієнти у своєму багатоголосі прагнуть, щоб лікарі серйозно враховували їхні релігійні почуття і духовну практику, а в деяких випадках навіть молилися з ними.

Зокрема, за даними дослідження 95% американців вірять у Бога, 72% з них вірять, що релігія, яку вони практикують, має найбільший вплив на стиль їхнього життя, 57% моляться щодня і 42% беруть участь у недільних Богослужіннях у своїх церквах.

Альберт Ейнштейн сказав: «Наука без релігії – каліка, а релігія без науки – сліпа!». Після століть гіркої конфлікту між релігією та медициною ми відчуваємо подих грядущих змін та прихід зовсім нових можливостей до пільної співпраці.

Українське лікарське товариство.

Українські Церкви висловили послужливі стурбованість з приводу жорстоких переслідувань християн

21 жовтня цього року міністр закордонних справ України В. Огризко звернувся до посла Індії в Україні Деабрата Саха із листом, в якому висловлена стурбованість глав християнських Церков України ситуацією з жорстокими переслідуваннями християн в Індії, що останнім часом поширилися вже на кілька індійських штатів.

Відповідні звернення відправив і Головуючий на Нараді представників християнських Церков України верховний архієпископ УГКЦ кардинал Любомир Гузар згідно з рішенням, яке було прийняте на зустрічі ієрархів українських Церков.

У зверненнях зазначається, що «останніми місяцями у засобах масової інформації все частіше появляються повідомлення про напади і підпали християнських поселень, храмів, молитовних

домів, сиротинців, шкіл і житлових будинків, а також про переслідування і вбивства християнських священнослужителів, пасторів, монахів і звичайних віруючих, зокрема, це характерно для східного індійського штату Оріса».

Духовні лідери України отримують тривожні повідомлення, у тому числі від місіонерів християнських Церков в Індії, «про збройні напади на віруючих-християн, у результаті яких вже нині понад тисячу церковних споруд і житлових будинків знищено, кілька десятків тисяч місцевих християн були змушені покинути свої домівки і ховатися від жорстоких утисків у джунглях Оріси, багато людей вбито і закатовано».

Християнські Церкви України, підкреслюється у зверненні до посла Індії в Києві, глибоко стурбовані такою ситуацією в Індії, пов'язаною з неприпустимим ставленням до людей, які сповідають християнство.

У документах зазначається: «Глави християнських Церков України мають тверде переконання, що рівень свободи віросповідання і повага до релігійних переконань в Україні, якою, зокрема, користуються і прихильники індуських вірувань і громадяни Індії, повинні бути прикладом для відповідного ставлення до християн на всій території Індії». Тому українські Церкви закликають офіційну владу Індії вжити «невідкладних державних заходів для припинення переслідувань християн в Індії і забезпечення прав кожної людини на свободу совісті, віросповідання і переконань з метою негайного виправлення небезпечної ситуації».

Як відомо, до складу Наради представників християнських Церков України входять релігійні об'єднання православного, католицького і протестантського напрямків християнства.

РІСУ.

Уроки Синайської пустелі

ПРОПОВІДІ

Олександр Шевченко

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Нам нав'язали релігійний образ Бога, і цей образ далеко не правдивий. Бог визнає тільки добровільне смирення. Про Ісуса написано: «Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Фил. 2:5-6).

Коли Бог веде Свій народ, то народ має вірити в Нього, довіряти Йому. У фараона не потрібно було вірити, перед фараоном ти поклоняєшся, вибору немає. Та коли Бог починає вести, ти маєш вибір – вірити чи ні. Коли дівчина вірить юнакові, то погоджується пов'язати з ним все подальше життя, якщо ж у неї закрадеться сумнів, що це ненадійна людина, вона відмовиться вийти за нього заміж. А работорговець не питає у рабині, подобається він їй чи ні. У цьому вся різниця, Бог нічого не робить насильно.

Коли Бог прийшов до Ізраїлю, Він не хотів бути другим фараоном, щоб насильно вести народ туди, де течуть молоко і мед. Він хотів розбудити їхню волю. Християни, Бог і сьогодні хоче розбудити нашу волю, для цього і показує нам прекрасне майбутнє. Він говорить: «Я приведу вас у землю, яка тече молоком і медом!». Ця обітниця дійсна і для нас. Віруючі люди можуть ввійти в той край і користуватися всіма благами Господніми, тільки треба зрозуміти, що Бог насильно нічого робити не буде.

Сьогодні ми повні песимізму і часто говоримо: якщо Богові буде до вподоби те чи інше, Він зробить це. Звучить ніби й правильно, але дуже релігійно. Ми не докладаємо жодних зусиль, щоб ввійти в обіцяний край.

«І сказав же Бог до Мойсея: «Отак скажи Ізраїлевим синам: Господь, Бог батьків ваших, Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова послав мене до вас. А оце Ім'я Моє навіки, і це пам'ять про Мене з роду в рід. Іди, збери старших Ізраїлевих та й скажи їм: Господь, Бог батьків ваших, явився мені, Бог Авраама, Ісаака та Якова, говорячи: Згадуючи, згадав Я про вас та про заповіді, які я дав вам в Єгипті. І сказав Я: Я введу вас з єгипетської біді до Краю ханаанейнина, і хіттеянина, й амореянина, і перізеянина, і хіввеянина, і євусеянина, до Краю, що тече молоком та медом» (2 М. 3:15-17).

Коли Бог посилав Мойсея назад в Єгипет і обіцяє йому допомогу, Мойсей каже: «Та ж вони не повірять мені і не послухають голосу мого, бо сказавши: Господь не явився тобі!». Він усе зводить до віри. «Ти можеш обіцяти золоті гори, землю з молоком і медом, але вони не вірять». Бог дає йому знамення і переконує, що потрібно йти. І коли вони приходять до фараона, то перший діалог Мойсея з фараоном виявився невдалим. Фараон зреагував дуже бурхливо: «І сказав до них цар Єгипту: Чому ви, Мойсею та Аароне, відриваєте народ від його робіт? Ідьте до своїх діл! І сказав фараон: Та ж багато тепер цього простоліуду, а ви здержуєте їх від їхніх робіт. І того дня фараон наказав погоничам народу та писарям, говорячи: Не давайте більше народів соломи, щоб робити цеглу, як учора й позавчора. Нехай ідуть самі, та збирають собі соломі».

Здається, старійшини повірили Мойсееві, та тільки-но прийшли проблеми, віра пропала. Як написано в Євангелії від Луки: «Вони вірують доточно і за час випробовування відпадають». Але Бог зацікавлений в тому, щоб ми вірили саме в час випробувань, бо інакше виходить, що ми віримо в обставини: поки вони сприятливі, ми віруючі. Та Богові до вподоби, щоб ми стали вище від обставин і в час випробувань залишалися віруючими. Щоб ми вірили не в те, що з нами відбувається, а в Того, Хто керує нашим життям.

Прийшла проблема, фараон щось сказав, і люди одразу перестали вірити Мойсееві. Вони Бога сприймали як фараона, який силою здолає Єгипет і на орлиних крилах перенесе їх в обіцяну землю. Однак Бог говорить: «Я будитиму вашу волю». Бог всім приготував Свої обітництва, та входять у них із власної волі і з допомогою сили та терпіння. Тому багато людей так і не отримують нагород.

«І вийшли погоничі народу й писарі його та й сказали до того народу, говорячи: Так сказав фараон: Я не буду давати вам соломі. Самі йдіть, наберіть собі соломі, де знайдете, бо нічого не зменшене з вашої роботи! І розпорошився народ той по всій єгипетській землі, щоб збирати стерню на соломі. А погоничі наставляли, говорячи: Скінчіть вашу щоденну працю в час так, як коли б була солома. І були биті писарі синів Ізраїлевих, що їх настановили над ними фараонові погоничі, говорячи: Чому ви не скінчили свого приділу для виробу цегли й учора й сьогодні, як було до тепер? І прибули писарі Ізраїлевих синів та й кричали до фараона, говорячи: Для чого ти так робиш рабам своїм? Соломи не дають твоїм рабам, а цеглу кажуть нам робити! І ось раби твої биті, і грішиш ти перед народом своїм! А він відказав: Нероби ви, нероби! Тому ви говорите: Ходімо, принесімо жертву Господеві. А тепер ідіть, працюйте, а соломі не дадуть вам! Але призначене число цегли ви дасте!» (2 М. 5:10-18).

Фараон, як тверезо мисляча людина, розуміє, що ці раби працювали до знемоги і з них не можна вимагати більшого, але він не поступається. «І бачили Ізраїлеві писарі себе в біді, коли говорено: Не зменшуйте з цегли вашої щоденної в його часі! І стріли вони Мойсея та Аарона, що стояли насупроти них, як вони виходили від фараона, та й сказали до них: Нехай побачить вас Господь і нехай вас осудить, бо ви вчинили ненавистним дух наш в очах фараона й в очах його рабів, щоб дати меча в їхню руку повбивати нас!» (2 М. 5:19-21).

Уся віра пропала. І в ізраїльтян це відбувається систематично, тільки-но обставини обертаються проти них. І серед християн є такі, яким подобаються чудеса, конференції, злети, та Бог зникає з їхнього поля зору і перестає для них існувати, як тільки приходять проблеми в їхнє життя. Вчора вони вірили Мойсею і Аарону, сьогодні фараон відмінив всю віру. Віри більше нема.

«А фараон наближався. І звели Ізраїлеві сини свої очі, аж ось єгиптяни женуться за ними! І дуже злякалися вони... І кликали Ізраїлеві сини до Господа, а Мойсееві дорікали: Чи через те, що не було гробів в Єгипті, ти забрав нас умирати в пустині? Що це вчинив ти нам, щоб вивести нас із Єгипту? Чи це не те саме ми говорили до тебе в Єгипті, кажучи: Позостав нас, і нехай ми

робимо Єгиптови! Бо ліпше нам рабство Єгиптові, аніж померати нам у пустині!» (2 М. 14:10-12).

Ось що значить зламана воля і рабський менталітет. Ще вчора вони вірили в те, що Бог на їх боці. Мені хотілося б заглянути в очі тих людей і запитати, чи вони дійсно вважали, що Мойсей вивів їх, щоб вбити за межами Єгипту, а чи просто хотіли допекти йому. Як можна подумати, що Бог, Який зробив для них стільки чуд, тепер хоче їх вбити!

Невірство – це свого роду божевілля. Це дуже ображає Бога – до Нього за допомогою не звертаються, а тільки претензії Йому висувають. Але Бог все ж реагує на їхні нарікання. Фараон не реагував, він їх ламав, а Бог вивів і вимагав тільки віри. Віри не було, та Він все одно відповідає, крок за кроком доказує, що Він з ними.

Богу потрібно, щоб ми змінили своє мислення, щоб проблеми не вбивали нашу віру. Чому ми думаємо, що всі проблеми приходять тільки від диявола, і не віримо, що іноді Бог допускає їх, щоб явити Свою славу? При першій же проблемі ми говоримо, що Бога нема, Він залишив нас. Та найголовніше – що Бог все одно відповідає.

«І рушили вони з Єліму, і вся громада Ізраїлевих синів прибула до пустині Сін, що між Єлімом та між Сінаєм, п'ятнадцятого дня другого місяця по виході їх з єгипетського краю. І стала ремствувати вся громада Ізраїлевих синів на Мойсея та на Аарона в пустині. І говорили їм Ізраїлеві сини: Коли б ми були помирали від Господньої руки в єгипетським краї, як ми сиділи над горшком м'яса, як ми їли хліба досить! Бо ви вивели нас до цієї пустині, щоб поморити голодом увесь цей збір... І промовив Господь до Мойсея: Ось Я спустактиму вам дощем хліб із неба, а народ виходитиме й щоденно збиратиме, скільки треба на день, щоб випробувати його, чи буде він ходити в Моєму Законі, чи ні» (2 М. 16:1-4).

Бог реагував на їхні добаганки і нарікання попри те, що нарікання – це озвучене невірство. Багато християн думають, що це Божі відповіді, коли вони нарікають, плачуть і Бог відповідає. Це поразка, а не перемога. Бог відповідає, бо не бажає нас зламати за тих обставин, але це не перемога. Перемога – коли ми залишаємося віруючими за будь-яких обставин. Бог хоче показати, що Він не такий, як фараон, і відповідає навіть на нарікання, щоб ми переконалися, що Він чує наші молитви і бачить наші сльози, але це не перемога, це дитяче скигління.

Коли моя трирічна донька не хотіла лягати спати і показувала свій характер, то я, звісно, міг її змусити, застосувавши силу, але це було б насиллям, я зламав би її – ось де справжнє рабство. А те, що я поступився їй, ще не означає, що надалі всі її вимоги будуть виконані. І те, що Бог попускає нам сьогодні, щоб

не ламати нас, ще не означає, що ми маніпулюватимемо Ним постійно. Бог зацікавлений у тому, щоб вивести нас з дитинства, щоб за будь-яких обставин ми, як віруючі люди, розуміли, що все-таки Бог – Господар і наші вередування нічого не варті. Він проводитиме цей іспит до того часу, поки ми за будь-яких обставин не навчимося прославляти Бога і ходити під Його волею.

Ми надто песимістичні, ми будемо свої стосунки з обставинами і не зацікавлені в тому, щоб побачити Бога через ці обставини. Ми повинні навчитися врешті-решт ходити вірою і розуміти, що Він – Господар над обставинами.

«І промовляв той народ проти Бога та проти Мойсея: Нащо ви вивели нас із Єгипту, щоб ми помирали в пустині? Бо ж нема тут хліба й нема води, а душі нашої обридла ця непридатна їжа. І послав Господь на той народ зміїв сарафів, і вони кусали народ. І померло багато народу з Ізраїля. І прийшов народ до Мойсея та й сказав: Згрішили ми, бо говорили проти Господа та проти тебе. Молися до Господа, і нехай Він забере від нас цих зміїв. І молився Мойсей за народ. І сказав Господь до Мойсея: Зроби собі сарафа, і вистав його на жердині. І станеться, кожен покусаний, як погляне на нього, то буде жити. І зробив Мойсей мідяного зм'я, і виставив його на жердині. І сталося, як змії покусав кого, то той дивився на мідяного зм'я і жив!» (4 М. 21:5-9).

Бог не може розбудити волю людей, вони бачать Його таким, як фараона, тільки цей фараон добрий, який хоче ввести їх в обіцяну землю. І ось Бог уперше не відповідає на їхній плач. Завжди, коли народ нарікав, Бог реагував на їхні нарікання, та тепер Він діє по-іншому.

Що ж Він робить? Він хоче розбудити волю людей, а для цього створює такі умови, щоб вони почали діяти самостійно і зрозуміли, що відповідь – у їхній вірі в те, що пропонує Господь. Кожен, хто підіймав свої очі і дивився на зм'я, залишався живий. Таким чином, люди збагнули, що багато що залежить від них самих і від рішення, яке вони приймають.

Був ще один випадок, коли ізраїльський народ переконався, що Бог на їхній стороні, – коли вони воювали з іншим народом. Коли Мойсей піднімав руки, вони перемогали, коли опускав – зазнавали поразки. Вони повинні були зрозуміти, що Бог віддав цю битву в їхні руки. Таким чином, Господь будив у них віру.

Бог завжди проявляє ініціативу, але Він хоче показати, що коли ми молимося, коли шукаємо виходу, то побачимо реальну перемогу. Звичайно, все від Бога, але без нашої віри нічого не відбудеться.

Коли ми коримося перед обставинами, це залишає на нас рабський відбиток. Зламана обставинами людина переповнена гнівом, помстою, болем, у ній навіть демони можуть бути. Диявол має доступ до розуму людини, яка змиралася з обставинами. Та зовсім інша ситуація з тією людиною, яка бачить Бога крізь ці обставини.

Йов зі своєю сім'єю потрапив у дуже складну ситуацію. І як відреагував Йов, а як – його дружина? Йов бачив Бога крізь обставини, він розглядав обставини як перехідний етап і в результаті вийшов переможцем. У Йова є майбутнє, бо в Бога є майбутнє, є надія. А дружина його стала рабом обставин, тому в неї немає ні вибору, ні майбутнього, ні надії, лише прокляття на устах і смерть.

Бог зацікавлений в тому, щоб ми бачили Його за будь-яких обставин. Усі складні ситуації нашого життя подіють на нас сприятливо, коли ми знаємо, що це Бог допустить їх у наше життя. У душі людини є точний барометр, і наша душа страждає від несправедливості. Усяке насилля і рабство є несправедливими, а покора Господу – це щось зовсім інше. Це благодать, бо смиренному Бог дає благодать.

Смирення може збудувати, а може

і зруйнувати. «І впокорилися мідіяні-тани перед синами Ізраїлевими». Але насправді це не вони впокорилися, це їх впокорили. Фараон також, так би мовити, впокорився перед Богом, навіть просив помолитися за нього. А насправді він впокорився перед обставинами, його обставини почали ламати. Мідіянітан Гедеон зламав мечем. Це одне смирення. Інше: «І сказав до царя Авішай, син Церуї: Нащо проклинає цей мертвий пес мого пана царя? Підуй я і зігну йому голову! А цар відказав: Що обходить це мене та вас, сини Церуїні? Що він проклинає, то це Господь йому сказав: Прокляни Давида! А хто скаже: Нащо ти так зробив?» (2 Сам. 16:9-10). Ось смирення, яке визнає Бог, це смирення перед Особистістю Бога, а не перед обставинами.

Бог спеціально показував Ізраїлю майбутнє, вони знали, що попереду їх чекає прекрасна земля. Бог робив все це для того, щоб у людей розбудити волю, Він сказав: «Я даю вам цю землю, ідіть і осядьте її». І ось тут почалася паніка.

Бог по-різному відкриває нам майбутнє. Є моменти, коли Він показує на майбутнє, виходячи з гріховного минулого. У Бога стільки благ, що Він завжди може дати майбутнє і надію. Але є окремі випадки, коли людина непокірна Йому, вона робить все наперекір волі Божій, проте Бог все одно залишає для неї майбутнє. У Божих обітницях завжди є умови, адже обітниця – це не просто чіп, який вживлений мені у свідомість і, незалежно від того, як я живу, вони все ж прийдуть в моє життя. Коли Бог дає обітницю, то Він має право давати їх на Своїх умовах. І що цікаво, навіть, коли людина іде всупереч Богові, Він все одно йде за нею.

Коли Бог посилав Йону в Ніневію, то, хоч той і не послухався Господа, Бог слідував за ним. І тоді, коли Йона заплутується, не бачить виходу з ситуації, Бог використовує це, щоб допомогти йому. Найдивовижніше в Господі те, що Він нас не кидає. Ми опираємося, вередуємо, а Він терпить.

Але Бог не хоче так постійно працювати з нами. Ми можемо входити в обітницю Божі просто через послух, а не через різні неприємні ситуації, подібно як Йона.

Що робив Закхей? Він викоринював те, що посіяв в минулому, щоб воно не зійшло в майбутньому. Усякі обмови, обман, пустослів'я – це зерно. Ми дивуємося, чому такий урожай, а урожай, як відомо, завжди перевершує посів. Якщо ми хочемо порвати з минулим, якщо віримо в благословенне, світле майбутнє, то маємо реальну можливість зробити це в Ім'я Ісуса Христа.

Багато людей тягнуть за собою тягарі минулого, не можуть забути образи, завдані їм. Ці люди бажують справедливої відплати. Їхнє серце переповнене бажанням помсти, і воно переслідує їх. Вони не можуть молитися, ці тягарі не дають їм вийти на вершину слави Божої.

Не можна тягнути свої тягарі за собою, не можна жити з ними, бо інакше вони зруйнують нас. Ми повинні навчитися жити в перемозі. Досить нарікати на обставини, які прийшли в наше життя. Досить звинувачувати когось у своїх проблемах. Ми всі ходимо перед Богом і маємо реальну можливість жити переможним життям. Чим ми гудемося, на те й перетворюємося. Єгипет паралізував нашу волю і свідомість, і ми вважаємо, що фараон зруйнував все наше життя. Насправді ж фараона давно нема, а ми все ще носимо за собою цей тягар.

Християни, Бог дає сьогодні реальні обітниця, реальний вихід. Для того, щоб отримати їх, ми повинні скинути тягар минулого. Досить жити приземленим життям, досить ламатися перед обставинами. Довірно своє життя Богу, а Він контролює абсолютно всі обставини нашого життя! Він знає вихід з усіх ситуацій і вже давно приготував для нас прекрасне майбутнє.

Без Бога всі дні невдалі

«Коли людина піддається забобонам, забобони роблять з неї безвільного боягуза».

У дитинстві я читав книжку про Алена Бомбара, французького лікаря і мандрівника, який за 65 днів на невеликому надувомому гумовому човні перетнув Атлантику без запасів води і їжі, харчуючись рибою і вживаючи вичавлену з риби вологу. Усе це він зробив, щоб довести — жертви корабельних аварій можуть вижити в найнесприятливіших умовах. Ален Бомбар вважав, що людей у відкритому морі вбивають не природні умови, а їх власний страх. Одна фраза з книги врізалася мені в пам'ять: «Коли людина піддається забобонам, забобони роблять з неї безвільного боягуза».

За менш суворих умов забобони, можливо, і не приречуть вас на швидку загибель, але вони цілком можуть зруйнувати ваше життя і взаємини з іншими людьми. А найголовніше — вони, без сумніву, руйнують ваші стосунки з Богом.

Дотримуючись забобонів, загадуючи щось під особливе число чи розставляючи в квартирі обереги, люди відмовляються (тією чи іншою мірою)

від відповідальності за своє життя і перекладають її на щось пусте і видумане. Те, як складається шлюб, залежить уже не від того, як подружжя поводить, а від того, чи в правильний день вони його уклали. Ваш успіх у справах залежить не від вашої власної працездатності, наполегливості і вміння жити у згоді з людьми, а від того, чи правильний амулет ви повісили на стіну.

Більше того, забобони — це відмова визнавати, що над нами є всемогутній Бог, Який вільний у Своєму передбаченні і Своїй милості і Якому ніхто не може вказувати: ні сьоме, ні тринадцяте числа, ні колір кішки, ні будь-що інше.

Можливо, комусь здається, що все це може мати чисто психологічне значення — люди хочуть підбадьоритися і заспокоїтися. Але спроба «підбадьоритися» таким чином повертається нападами панічного страху, коли людина випадково змахне оберег з полиці і той розбивається; або тріскає дзеркало (мовляв, чекай тепер сім нещасливих років!); або коли виявляється, що ти взяв шлюб «не того дня».

Наше життя визначається тим, у що ми віримо. Християни вірять в Божу милість і людську відповідальність. Буде

сімейне життя міцним і щасливим чи ні — залежить не від числа на календарі, фази місяця або розташування зірок, а від твердого рішення подружжя коритися біблійній заповіді: «Нехай не розлучається дружина з своїм чоловіком, і не відпускати чоловікові дружини» (1 Кор. 7:10-11). А також від готовності шукати Божої допомоги, щоб цю заповідь виконати.

Якщо молоді люди відкидають заповіді Божі і з легкістю приймають можливість розлучення, їх шлюб з самого початку опиняється в серйозній небезпеці. І спроба укласти його в «щасливе» число тут не допоможе; а найімовірніше, лише нашкодить.

Сергій ХУДІЄВ.

День подяки:

кожного року в четвертий четвер листопада Америка відзначає це свято

У вересні 1620 року так звані пілігрими, одна з груп нонконформістів, які не бажали миритися з монополією однієї Церкви і, як вони заявляли, прагнули поклонятися Богові так, як вважали за потрібне, зійшли на борт корабля «Мейфлауер» (тобто «Травнева квітка») і назавжди покинули Англію, щоб почати нове життя в Новому світі. Саме слово «пілігрими», назва цього корабля, а також ім'я його капітана Мастер Джон — усе це символи Дня подяки, але далеко не єдині.

поміг європейцям вижити, тому що навчив їх жити на новій землі: показав, як садити кукурудзу, де і як ловити рибу, навчив полювати. Він був не єдиним християнином із індіанців у колоніальній історії: були цілі поселення наvernених місцевих, вони вважали за краще оселюватися поблизу білих-християн і називали свої поселення «моливними містеч-

ками». Про те, що стосунки з індіанцями склалися спочатку добре, свідчить і той факт, що Пакахонтес, яку ми знаємо за дівчиною мультфільмом, запозичила своє ім'я в дочки індіанського вождя, яка вийшла заміж за білого чоловіка.

У жовтні, коли врожай було зібрано і стало зрозуміло, що цю зиму колонія зможе пережити, Бредфорд оголосив триденне свято. Саму ідею пуритани-сепаратисти запозичили зі Старого Заповіту — від єврейського свята врожаю. Але для переселенців це було не просто формальним святом, це була їх подяка Богові за те, що в них появилось майбутнє на Новій землі.

Меню того свята було багатим: індичка, кукурудзяний хліб, перетерті ягоди, салати, дичина (її принесли індіанці, які теж брали участь у святі) і поп-корн. Так що ця заморська «фастфуд» має християнську історію походження, хоч, найімовірніше, це був подарунок Скуанто. Спиртного пуритани не вживали, і це було ще одним позитивним моментом для індіанців, організми яких не вміли протистояти впливові алкоголю.

Усе це й сьогодні є на святковому столі американців. Господині використовують автентичні рецепти, так що все по-справжньому. Часто столи прикрашають власноруч зроблені паперові індички величезних розмірів, а особливо вражаючі екземпляри передаються з покоління в покоління.

Коли через 100 років за наказом Вашингтона це свято стало офіційним, а ще через 100 років Лінкольн оголосив його загальнонаціональним, його значення не змінилося. Чи то перший врожай, чи конституція або ж перемога у війні — усе це привід для вдячності Богові. І коли вся сім'я на День подяки збирається за святковим столом, замість тостів усі говорять про те, за що вони можуть дякувати Богові цього року.

АЩО У НАС?

Ще недавно здавалося, що автори різних антиутопій сильно перебільшують, коли змальовують наше недалеке майбутнє як світ, в якому правлять жерці планетарних культів. Однак останнім часом ці прогнози виглядають вже не так фантастично, як колись. Чарівники і ворожбити з маргінальних персонажів перетворюються на силу, не байдужу державній владі. Інакше як пояснити факт участі в їх «розкручуванні» державних ЗМІ? З одного боку, це ще один аргумент, щоб розвіяти ліберальні стереотипи про «зрошення» держави з Церквою, а, з другого — привід міцно задуматися.

Чаклун ТБ

Влітку цього року в прямий ефір уперше вийшов чи не найдорожчий проєкт телеканалу «Росія» цього сезону — шоу ізраїльського чарівника Урі Геллера. «Я виберу найнеординарнішого росіянина і запрошу на міжнародний фінал шоу «Феномен», за підсумками якого стане зрозуміло, хто ж наймогутніший чарівник на землі», — заявляє Геллер в численних інтерв'ю.

Багато років тому країна припадала до телевізорів, не забувши оголоти хворі коліна, намацати шрами, поставити перед екраном трилітрові слоїки з водою і покласти тюбик з кремом, щоб все це виликувалось, розсмокталося, зарядилося неземними енергіями під важким поглядом Кашпіровського і театральними жестами Чумака.

І ось тепер, через 20 років, новий герой — спортивний, підтягнутий, в круглих окулярах і з свиною, підстрижений модним «іжачком». Відомий тим, що зупиняв силою думки годинник лондонського Біг Бена і числився в ЦРУ на посаді гіпнотизера (запевняє, що гіпнотизував радянських дипломатів). А ще організував кастинг «чарівників» і «екстрасенсів» зі всієї Росії. Обіцяє допомогти кинути курити всім молодим людям, які переглянули «Феномен», а також завести телеглядачам годинники, які зупинилися, і навіть зігнути ложки. Гнуті ложки — взагалі його фірмовий знак. І ось вже появляються повідомлення про те, що годинники пішли, а ложки зігнулися.

У піар-компанії, що супроводжує шоу Геллера, у різних співвідношеннях використовується посилення «хлопці й дівчата, треба вірити в чудеса». Словом, чарівник в голубому вертольоті, нарешті, прилетів. Подією будуть і перемога російських синхроністок на Олімпіаді, і доленосний матч «Зеніта» — справа рук пана Геллера. Та він цього і не заперечує.

Паралельно на каналі «СТС» стартує езотерична програма «Медіум», а на ТНТ продовжує переможну ходу «Битва екстрасенсів», яка відкриває вже шостий (!) сезон. Успішно стає лише та передача, яка вловлює биття сердець і стан розуму більшої частини народу.

Чим викликаний раптовий натиск окультизму на масову аудиторію? Зрозуміло, найімовірнішим комерційним потенціалом. Величезні рейтинги обіцяють неймовірні прибутки. Але звідки беруться ці рейтинги?

Мас-медіа відображають масову свідомість. Найвищі тиражі зі всієї друкованої продукції сьогодні мають астрологічні календарі. Газети рясніють оголошеннями на взірці: «приворожу», «зніму вінець безшлюбності», «допоможу в бізнесі», «виправлю біополе», «вилікую ауру» з підписами «ясновидця», «спадкова ворожка» тощо. Книжки з езотерики і окультизму заповнили полиці у всіх книжкових крамницях. Попит породжує пропозицію. Люди хочуть негайних чудес, які не вимагають зусиль з їх боку. Хочуть вплинути на свою долю, задобрити, домовитися. Вступити з вищими силами в стосунки: ти — мені, я — тобі. Свічку — у храм, тарілочку з молоком — домовику, шпильку під поріг — сусідці. До церкви ходять, тому що там «енергетика хороша», ікони в квартирі розвішують за правилами фен-шуй. Масова православна література, яка викладає основи віри в максимально спрощеній формі, відіграє не останню роль в поширенні таких уявлень. А за науковопопулярним евфемізмом «двовірства» часто приховується банальне язичництво, коли до Церкви, Богослужіння і святинь ставляться як до оберегів і магічних дій, а Христос і Євангеліє — це щось абстрактне і маловартісне для організації життя.

Шоу «Феномен» на каналі «Росія» можна сміливо назвати державною пропагандою окультизму. Вмілою і якісною пропагандою. Таке видовище, звичайно, не снілося жодним кашпіровським. «Феномен» — це така «Фабрика зірок» для чарівників і екстрасенсів, які завдяки Геллеру і фінансовим впливам будуть плодитися і розмножуватися, ставати популярними, організовуватимуть власні проєкти. В ролі приманки на різних каналах показували сюжети про те, як ворожбитка Джуна допомогала Брежнєву, а Григорій Грабовий був близький до оточення Єльцина. На цьому фоні дитячим лепетом виглядає претензія Євдокії Смирнової, ведучої програми «Школа лихослів'я», кинута в ефірі діячку Андрію Кураєву щодо того, що Церква, буцімто, «проникає на державні телеканали».

Вражає цинізм, з яким керівники «Росії» та інших популярних ЗМІ беруть участь в церковних заходах, де говорять правильні слова про мораль і духовні цінності, а потім показують мільйонам глядачів, як налагоджувати стосунки з нечистою силою. Вражає цинізм «зірок», які з задоволенням опиняються на обкладинках православних журналів, говорять про свої пошуки Бога, а потім асистують «великому магові». Очевидно, настала пора більш обережно вибирати, з ким і як у світі ЗМІ і культури вести діалог.

Комп'ютерні ігри і християнин

«Ігри стають настільки реальними, що, схоже, незабаром нам доведеться визнати їх вплив на нашу психіку. Старий добрий DOOM захоплював наш дух своєю мистецьки створеною атмосферою. У той же час не було жодного сумніву, що DOOM — всього-на-всього лише гра: відчуття нереальності створювалось поганою графікою і недосконалими технологіями того часу. На відміну від нього, нова версія виглядає майже реальною. Від такого реалізму дрож проходить; хоч ви і знаєте, що монстри — це лише ігрові персонажі, однак коли ви занурюєтеся в такий реалістичний простір, ви про це забуваєте.

Демонстрація нової версії гри виглядає цілком як фільм. І будь-яка іграшка, яка так реально виглядає, неодмінно буде сильно впливати на гравця. Технологія настільки пішла вперед, що ми навіть почали боротьбу з деякими іграми як пропагандою насильства» (розробник ігор про їх вплив).

Під час гри на комп'ютері відбувається те саме, що при перегляді теле-чи відеофільмів. Однак є одна принципова різниця. Специфіка комп'ютерної гри робить людину не пасивним глядачем, а активно діючою особою. Живе і діє вона вже не в нашому, а в іншому, ілюзорному, світі. Світ цей існує за примітивними і жорстокими законами, яким гравець змушений підкорятися. Він приймає рішення, передбачене для нього. Так у свідомості дитини відбувається програмування певних навиків і моральних стереотипів (Анатолій БЕРЕСТОВ, доктор медичних наук).

Що ж насправді відбувається

По-перше, формується позитивне (ледь не панібратське) ставлення до світу злих духів — світу, заселеного «інопланетними» страховиськами, вампірами, роботами-вбивцями і відвертою бісвищиною. Цим самим поступово руйнується бар'єр між людиною і скинутими духами, який встановив Бог. Деякі ігри мають яскраво виражений демонічний характер.

По-друге, ігри вчать жити за законами демонського світу, де «перемагає» сильніший, хитріший, безжалюгідний. Людська особистість в цьому світі перестає що-небудь означати; вона сприймається не як ближній, не як образ Божий, а як «умовний противник» чи «будівельний матеріал». Те, що комп'ютерні ігри нібито розвивають інтелект, — давно розвінчаний в медичній і релігійній літературі міф.

Дослідження соціально-психологічного факультету кафедри психології

Кемеровського держуніверситету доказали, що причинно-наслідковий зв'язок між насиллям на екрані і агресивною поведінкою певної групи дітей існує.

Висновок товариства лікарів, одержаний в результаті більш ніж 30-літнього наукового пошуку, полягає в тому, що перегляд сцен насильства може призвести до розвитку агресивних почуттів, реакцій у поведінці дітей. Більше того, тривале спостереження жорстоких сцен веде до того, що людина стає нечутливою щодо насильства в реальному житті.

Що з цього приводу говорить Біблія? «Отож уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві» (Еф. 5:15-16). Притча про таланти попереджає тих, хто неправильно використовує свій час, що вони можуть зазнати долі «...раба лукавого і лінивого» (Мт. 25:14-30).

Найпопулярнішими нині стали ро-

льові комп'ютерні ігри. Це ігри, в яких гравець виступає в ролі комп'ютерного персонажа. Рольові комп'ютерні ігри породжують якісно новий рівень психологічної залежності від комп'ютера. У рольових іграх присутні елементи магії. В більшості з них гравець змушений використовувати магію у своїх інтересах, що робить ці ігри надзвичайно захоплюючими. У них присутня також сатанинська символіка (це стосується і фільмів). Зокрема, міститься багато зображень сатанинської символіки (первернутий хрест, пентаграма і т. д.).

А що говорить з цього приводу Біблія? «Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів, і не доводьте

гідота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гідоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою. Бездоганний будеш ти перед Господом, Богом своїм» (5 М. 18:11-13). «Око — то світильник для тіла. Тож як око твоє буде здорове, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око лихе було, то й усе тіло твоє буде темне. Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, — то яка ж то велика та темрява!» (Мт. 6:22-23).

У рольових іграх присутнє насильство. Відомо безліч випадків, коли, надивившись фільмів із сценами насильства і наситившись участю в іграх із сюжетами насильства і кровопролиття, молоді люди бралися втілювати ці сцени в реальному житті.

Саме тому з прилавків французьких крамниць були забрані деякі ігри через їх «низьку соціальну значимість» і «вкрай негативний вплив у той час, коли насильство серед молоді стає однією з найважливіших проблем суспільства». Шість відеоігор, які містять сцени насильства, заборонені в Бразилії. Уряд Австралії заборонив одну гру через сцену насильства і жорстокості щодо літніх людей і бездомних. Компанії Microsoft довелося відкласти випуск нової версії популярної гри після подій 11 вересня 2001 року. У світовій пресі не раз звучало припущення, що терористи використали Microsoft

іншими місцями в Сполучених Штатах.

У 2002 році в одній з популярних українських газет була опублікована стаття про 18-річного маньяка, який в Чернівцях нападав на людей, наслідуючи правила своєї улюбленої комп'ютерної гри.

А що говорить Біблія? «Оцих шість ненавидить Господь, а ці сім — то гідота душі Його: очі пишні (ті, що намагають довести свою перевагу), брехливий язик, і руки, що кров неповинну ллють (ріжучи і розстрілюючи всіх підряд), серце, що плекає злочинні думки (серце того, що підстерігає на розі для злого), ноги, що сквапно біжать на лихе (режим бігу включається натисненням і утриманням клавіші Shift)...» (Прип. 6:16-17).

В індустрії розваг побутує думка, що насильство і жорстокість в іграх не несуть небезпеки, молоді люди усвідомлюють, що телебачення, ігри і відеоігри — це лише фікція. Але така думка неправильна. Понад 1000 досліджень провідних інститутів і спеціалістів в галузі психіатрії, надають незаперечні свідчення того, що причинно-наслідковий зв'язок між насильством на екрані і агресивною поведінкою дітей існує.

Тривалий перегляд жорстоких сцен призводить до того, що людина стає нечутливою щодо насильства в реальному житті. Діти, які часто стикаються з жорстокістю в іграх, з більшою ймовірністю будуть розглядати насильство як ефективний спосіб вирішення конфліктів, а агресивну поведінку вважатимуть прийнятною. Перегляд сцен насильства веде до зниження емоційної чутливості до жорстокості взагалі, внаслідок чого зменшується ймовірність того, що буде надана допомога і постраждалим в реальних ситуаціях. Насильство в іграх посилює сприйняття світу як місця, де панують зло і жорстокість. Окрім того, посилюється страх стати жертвою насильства і в результаті утверджується психологія самозахисту і недовіри до оточуючих.

Діти, які стикаються з жорстокими комп'ютерними іграми, мають більшу схильність до насильницьких і жорстоких дій, ніж ті, які не мають доступу до них.

А підсумок робить Бог, і кожен, хто відкритий для голосу Духа Святого, почує його. «Отож хто знає як чинити добро, та не чинить, — той має гріх!» (Як. 4:17).

себе до опоганення ними. Я — Господь, Бог ваш!» (3 М. 19:31). «... І хто чорноч- нийник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо

Flight Simulator для відшліфування своїх дій, оскільки ця гра вирізняється високим рівнем реалізму і дозволяє здійснити польоти над Нью-Йорком та

ВІДХИЛЯЄМО ЗАВІСУ

Релігію мормонів заснувала менш ніж два століття тому людина на ймення Джозеф Сміт. Він стверджував, що його особисто відвідали Бог-Отець та Ісус Христос і сказали, що всі існуючі церкви і їх віросповідання є гідотою. Джозеф почав нав'язувати людям зовсім нову релігію, проголошуючи її єдино правильною церквою на землі. Основна проблема мормонства — воно суперечить Біблії, видозмінюючи і «доповнюючи» її. Ми не бачимо жодної причини, через яку християнам варто вірити в неправдивість і некомпетентність Біблії, як це роблять мормони. Істинна віра в Бога передбачає віру в Його Слово. І всі книги Біблії натхненні Богом, а це означає, що вони — від Нього (2 Тим. 3:16).

Мормони вважають, що існують чотири джерела істини, написані з Божим натхненням, замість одного — Біблії.

По-перше, це Біблія, але лише доти, поки вона «правильно перекладена».

По-друге, це «Книга Мормона», яку «переклав» і видав Сміт в 1830 році. Він проголосив її «єдино правильною книгою» на землі і твердив, що людина може перебувати найближче до Бога, коли виконуватиме приписи саме цієї книги.

По-третє, це «Доктрини і заповіти» — книга, яка, згідно з релігією мормонства, містить зібрання нових відкриттів щодо «оновленої Церкви Ісуса Христа».

І нарешті це «Коштовна перлина» — книга, яка, на думку мормонів, проливає світло на «загублені» вчення Біблії. Окрім того, у ній міститься інформація, про створення землі, яку додали самі мормони.

Мормони вірять, по-перше, в те, що Бог не завжди був Найвищою Істотою всесвіту, а добився цього статусу праведним життям і наполегливими стараннями. По-друге, Бог-Отець має «тіло» і кістки, такі ж матеріальні, як людські». Такий собі Брайсн Янг, від якого сучасні лідери мормонів відреклися, вчив, що Адам насправді, був Богом і, відповідно, батьком Ісуса Христа.

Християни ж вірять у наступне: існує тільки один Істинний Бог (Повт. Зак. 6:4; Іс. 43:10; 44:6-8), Котрий був завжди і вічно буде (Повт. Зак. 33:27; Пс. 90:2; 1 Тим. 1:17). Він не був створений — Він Сам Творець (Бут. 1; Пс. 24:1; Іс. 37:16). Він досконалий, і нема рівного Йому (Пс. 86:8; Іс. 40:25). Бог-Отець — не людина і ніколи нею не був (Числа 23:19; 1 Сам. 15:29; Ос. 11:9). Він — Дух (Ів. 4:24) і не складається з тіла і крові (Лк. 24:39).

Мормони вірять, що існує кілька рівнів царств після смерті: царство небесне, царство земне, царство нижче і зовнішня темрява. Місце, куди потрапляє

Мормони: хто вони?

людина після смерті, залежить від того, у що вони вірила, і що робила під час свого життя на землі.

Однак Біблія стверджує, що після смерті ми потрапляємо або на небо, або в пекло, і залежить це від того, вірила людина в Ісуса Христа чи ні. Коли віруючі відходять з цього світу, вони потрапляють до Господа (2 Кор. 5:6-8). Невіруючі потрапляють до пекла або, як його ще називають, у царство мертвих (Лк. 16:22-23). Коли Ісус прийде вдруге, ми одержимо нові тіла (1 Кор. 15:50-54). Для віруючих будуть приготовлені нове небо і нова земля (Об. 21:1), а невіруючі горітимуть в озері вогненному вічно (Об. 20:11-15). Після смерті не буде другого шансу для відкуплення гріхів (Євр. 10:27).

Лідери мормонів навчають, що Христос був зачатий внаслідок фізичного зв'язку Бога-Отця і Марії. Вони вірять в божественність Христа, але також вірять і в те, що кожна людина може стати богом.

Християни ж вважають, що Бог — це Свята Трійця, Яка вічно існує як Бог-Отець, Бог-Син і Бог — Дух Святий (Мт. 28:19). Нікому не під силу досягнути статусу Бога, адже тільки Йому притаманна ідеальна святість (1 Сам. 2:2). А ми, люди, можемо стати святими лише через віру в Нього (1 Кор. 1:2). Ісус, Однороджений Син Господа (Ів. 3:16), єдиний,

Хто, прийшовши на землю в людському тілі, прожив безгрішне і безневинне життя, а тепер займає найпочесніше місце на небесах (Євр. 7:26). Ісус Христос і Бог-Отець єдині. До Свого народження Ісус був частиною Єдиного Бога (Ів. 1:1-8; 8:5-6). Христос віддав Себе за нас у жертву, а Господь воскресив Його з мертвих. І настане час, коли всі визнають Ісуса Христа Господом нашим (Фил. 2:6-11). Ісус говорить, що ми потрапляємо в рай не за свої заслуги, а через віру в Нього (Мт. 19:26). Але багато хто так і не увірує в Нього. «Увійдіть тісними воротами, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, — і нею багато хто ходять» (Мт. 7:13). Ми заслуговуємо вічної кари за свої гріхи, але безмежна Божя любов і Його милосердя дають нам можливість уникнути цієї долі. «Бо заплата за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашій!» (Рим. 6:23).

Цілком очевидно, що існує лише одна дорога до спасіння — це дорога віри в Ісуса Христа (Ів. 17:3). І основою цієї дороги є не вчинки, а віра (Рим. 1:17; 3:28). Коли ця віра присутня в нас, ми автоматично стаємо покірними Йому і приймаємо водне хрещення найперше з любові до Нього, а зовсім не лише тому, що це необхідна умова спасіння. «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ім'яна, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12).

Та все ж зауважимо, що переважна більшість мормонів — це друзі, добрі люди, які, на жаль, втягнені в фальшиву релігію, що перекинує саму природу Божу, Особистість Ісуса Христа і істину спасіння.

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Таємниця Кам'яної Могили

Коли говорять про великі археологічні біблійні пам'ятки, то зазвичай уявляються Єгипет, Палестина, Межиріччя, Греція. А проте і в нас, на території України, є не менш цікаві пам'ятки минулого, нерозривно пов'язані з біблійною археологією. Предметом нашого дослідження буде Кам'яна могила під Мелітополем.

На землі існує небагато місць, де можна одночасно спостерігати сліди життєдіяльності різних, часом прямо протилежних за своєю культурою і походженням, народів. Причому ці сліди жодним чином не затіняють один одного. Місце, про яке піде мова, повністю відповідає цим критеріям. Його особливістю є те, що це один із найдавніших на землі храмових комплексів. На цьому місці в різні часи проживали тисячі народів: племена епохи перших післяпотопних людей, кімерійці, скіфи, амазонки, сармати, гунни, хазари, половці. Один народ змінював іншого, але завжди це місце залишалося храмовим центром, де різні племена і народи звершали свої богослужіння.

Цьому храмові під відкритим небом — 3000 років! Це місце є безпосереднім породженням потопа, що скинув цивілізацію, яка відступила від Бога. На цьому місці в наступні століття грізні орди кочівників своїм поклонінням ідолам знову й знову кидали виклик Істинному Богові. І потім ховали себе під важкими плитами Кам'яної могили.

І справді, Кам'яна могила під Мелітополем, про яку йде мова, — це не просто пагорб із кам'яних плит, що нагадує могилу, це справжня братська могила десятків народів, які зневажали Божий Закон... Цікаве це місце й тим, що там проживали народи, про які пророкував Єзекиїл і які згадуються в Біблії.

Ми звикли зустрічатися з біблійними народами де-небудь в Єгипті, Вавилоні, Тирі... І раптом знаходимо їхні сліди в Україні, причому, як уже зазначалося, усіх одночасно! Знахідки, виявлені в цьому місці, — це чудова ілюстрація до багатьох книг Біблії. Священна історія від потопа до апостольських часів постає перед нашими очима...

Коли їхати автомобілем з Харкова до Криму Симферопольською трасою, то, не доїжджаючи до Мелітополя, зліва можна побачити поворот до села Мирного і величезний плакат: «Кам'яна могила. Археологічний пам'ятник». Повернувши наліво і проїхавши всього кілька кілометрів, ви дійдете до огороженого заповідника, що міститься безпосередньо в степу. Через кілька десятків метрів перед вами відкривається вид на величезний пагорб, викладений велетенськими, на перший погляд, безладно розміщеними кам'яними плитами.

Однак це не безладне нагромодження, а правильно розтрісканий кам'яний панцир, печери і гроти якого виявилися досить зручними для культових цілей стародавніх людей.

Там, де сьогодні височіє кам'яний пагорб, колись вирували води потопа. Слідами грізного Божого суду, що скипів у 2346 р. до Р. Х., є скам'янілі живі організми, які можна побачити на плитах кам'яного кургану. Коли дивитися на цей природний пам'ятник, мимоволі згадаєш про допотопних людей, і здається, що ці глиби приховують під собою останки потомків Каїна.

Первісні люди

Тривалий час в історичній науці (особливо завдяки радянській ідеології) було прийнято говорити про так званих первісних людей періоду давньокам'яного віку (полеоліту), які були напівдикими, жили в печерах, не мали поняття ні сім'ї, ні тим більше релігії. Словом, це були напівлюди, зарослі, як мавпи, шерстю, які для полювання і збирання плодів використовували лише каміння. Однак пізніше було доведено, що поділ історії залежно від якості матеріалу, з якого виготовлялися засоби праці (камін'я, мідь, бронза, залізо), безпідставний. І залісні засоби зустрічаються в тих самих часових відкладеннях, в яких повинні були б бути лише кам'яні. Доказано, що жили ці люди в печерах не тому, що були дикими, а тому, що відразу в післяпотопний період була дуже висока сейсмічна активність і збудовані житла швидко руйнувалися.

У плані ж свого розвитку, у релігійно-етичних уявленнях вони не відрізнялися від нас, сучасних людей. І свідчення, залишені стародавніми людьми на Кам'яній могилі, це підтверджують.

Наскельні малюнки

Розглянемо наскельні малюнки Кам'яної могили періоду пам'ятного віку, які мають прямі біблійні паралелі.

У 1 М. 3:6 розповідається про те, як перші люди, Адам і Єва, порушивши Божу заборону, скуштували плоди дерева життя, за що були вигнані з раю. Відомості про дерево життя збереглися практично у всіх без винятку народів. Серед петрогліфів (наскельних зображень) виявлені зображення дерева життя. Стародавні люди знали, що з цим деревом пов'язані гріхопадіння їх далеких предків і втрата ними вічного життя і що плоди цього дерева принесли в наше життя смерть. І в той же час у них продовжував жити, правда, в туманному вигляді, переказ про те, що в врешті-решт смерть буде переможена в боротьбі Бога зі змій і дерево життя знову буде давати людям життя. Тому на могильниках стародавні люди і зображали дерево життя, яке знову дасть життя тому, хто лежить в могилі.

У Стародавньому Китаї та в інших місцях був звичай висаджувати дерева на могилах, щоб надати духові померлого силу і тим самим спасти його тіло від розкладання. До речі, саме звідси походить звичай висаджувати на могилах квіти.

З 1 М. 3:1 знаємо, що диавол з'явився перед Євою в образі змії. І тому не дивно, що практично у всіх народів змії (дракон) є втіленням злих сил. Наприклад, на Кавказі (Вірменія, Грузія, Азербайджан) змії і дракони уособлювали злих істот, що викрадають сонце і воду, тобто символи життя. Символами зла змії були і у Вавилоні, Індії, Єгипті. Зберегли стародавні народи і перекази про те, що Бог переміг змія і повернув людям вічне життя.

Зображення змія у 1985 році було знайдене і на Кам'яній могилі. Грот, де воно виявлене, почали називати гротом дракона. Але найбільше вражає одна деталь: зображення людської стопи на голові дракона. Це може бути яскравою ілюстрацією до біблійного тексту: «І Я покладаю ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (1 М. 3:15). Змії зможе вражати тільки стопу, а його вразить грядущий Спаситель у голову!

Відомості про враження змія в голову і людську стопу збереглися і в багатьох інших народів, будучи пов'язані з культом героя і Бога і поняттями — символами двох начал: життя і смерті.

Народи Кам'яної могили

У різні часи господарями Кам'яної могили були скіфи і кімерійці, готи і гунни, а також хазари і половці. Але найекзотичнішими з усіх народів, що зводили коли-небудь свої святилища на цьому місці, були племена жінок-воїнів амазонок. Тривалий час в історіографії було прийнято розглядати свідчення стародавніх авторів про них як вигадки. Однак археологічні та історичні відкриття підтвердили, що ці племена справді існували. І повідомлення античних авторів про них відповідають дійсності.

Отже, що це було за плем'я, що проживало в IV—III віках до Р. Х. на території Запорізької області сучасної України? Стародавня історія амазонок сягає легендарного минулого. Перші історичні відомості про них належать до IV століття до Р. Х. Переказ говорить, що «після переможної битви при Фермодонті елліни поверталися додому на трьох кораблях, везучи з собою стільки амазонок, скільки їх вдалося захопити живими. У відкритому морі амазонки напали на еллінів і перебили всіх чоловіків. Однак амазонки не були знайомі зі стернуванням і не вміли поводитися з парусами і веслами. Після знищення чоловіків кораблі носилися хвилями і, гнані вітром, пристали на рифі до Кременів на озері Меотіда. Кремені містилися в землі

вільних скіфів. Тут амазонки зійшли з корабля на берег і почали бродити околицями. Потім вони зустріли табун коней і захопили його. Роз'їжджаючи на цих конях, вони почали грабувати скіфську землю».

Закони в цьому незвичайному жіночому племені були суворі. «Воїни-жінки були хоробрими, влучно стріляли з лука, вміло володіли мечем, добре їздили верхи і часто перемагали у битвах з чоловіками із сусідніх племен. Доля полонених, які ставали чоловіками амазонок, була важким випробуванням, вони виконували «чорну» роботу, їх часто калічили, а то й просто вбивали. При народженні дітей в живих залишали лише дівчаток... Жриці під звуки бубнів і магичних заклинань розпеченим залізом випікали новонародженим дівчаткам праву грудь, щоб зростала сила в правій руці — для володіння мечем і луком».

З часом войовничі амазонки все ж почали вступати в тісніші стосунки з одним із скіфських племен. Від цього союзу амазонок зі скіфами утворилося плем'я сарматів. Однак жінки продовжували займати в ньому керівне становище.

Ось що пише про сарматів римський географ II ст. по Р. Х. Помпоній Мела: «Сармати не живуть в містах і навіть не мають постійного місця проживання: вони вічно живуть табором, перевозючи своє майно і багатство туди, куди приваблюють їх краді пасовища чи змушують відступати вороги; плем'я войовниче, вільне, непокірне і до того таке жорстоке і люте, що навіть жінки беруть участь у війнах нарівні з чоловіками».

До 1976 року образи і діяння амазонок були відомі, в основному, з малюнків на давньогрецьких вазах. Однак під час молчанської археологічної експедиції (1951-1952) під керівництвом О. Тереножкіна було відкрито 42 сарматські поховання, серед яких чимало належало жінкам-амазонкам... В одній з могил лежали останки молодої дівчини. Вхід у поховальну камеру був закритий дерев'яним щитом. Поблизу похованої лежали бойовий пояс, сагайдак зі стрілами і два наконечники списів. Шия прикрашена намистом, на руках браслети — пов'язки зі срібла і бронзи.

Неподалік від кургану знайдено ще одне поховання амазонки. І знову поруч з похованою предмети озброєння і туалету: спис, меч, стріли, шпильки, дзеркальце, каблучки, пляшечки для пахощів.

Гіпократ уточнює, що дівчата-амазонки не могли вийти заміж доти, поки в бою не вбивали трьох ворогів. Жорстокість і протиприродні функції, які взяли на себе жінки, а також аморальність їх релігії призвели до духовної деградації сарматського народу, а потім і його загибелі, яка, разом з падінням кімерійців і скіфів — інших мешканців Кам'яної могили продемонструвала, до чого призводить відступництво від Бога.

Патриція СЕНТ-ДЖОН

Невпізнаний гість

Багато років тому Англію захопив лютий морський народ — датчани. Для країни настали важкі часи. Всюди, де появлялися датські кораблі зі страшною головою дракона на носі, на берег висипалися ватаги морських розбійників у ставевих шоломах, починалися грабунки, вбивства, пожежі. Мирні жителі втікали, лише почувши про наближення датчан.

Мужній король Альфред спробував чинити опір ворогові на суходолі і на морі. Спочатку його супроводжував успіх, але натиск датчан був настільки стрімкий і нестримний що незабаром англійці зазнали нищівної поразки. Королю довелося переодягнутися бідним селянином і втікати зі свого палацу. Ватажок загарбників назначив високу ціну за його голову, і тому лише деякі вірні супутники короля були посвячені в його таємницю.

Одним з них був якийсь пастух на ім'я Ульфрік. Він дуже любив свого короля і не зрадив би його ні за що на світі. Ульфрік надав Альфреду притулок у своїй хатині, але, не дуже довіряючи дружині — жінці досить-таки балакучій приховав від неї справжнє ім'я гостя.

Альфред був невтішний. День у день він думав про своє втрачене королівство, намагаючись знайти спосіб перемогти ворога. Дружина пастуха з роздратуванням дивилася на цього сильного чоловіка, який сидів склавши руки і занурившись в роздуми. У хаті повно роботи, а він пальцем об палець не вдарить — як тільки чоловік терпить цього ледацюгу?

Й і на думку не могло спастись, що перед нею — сам король! Якось, вичекавши, коли Ульфрік відправився пасти худобу, жінка підступила до гостя.

— А підійди-но, дорогий мій, — сказала вона. — Скільки можна сидіти без діла? Навряд чи ти годишся на щось, але в крайньому разі можеш попилнувати за пиріжками, поки я сходжу по воду. Як тільки вони почнуть рум'яніти, переверни їх, а коли будуть готові — зніми з вогню.

...Альфред сидів біля вогню в глибокій задумі. Можливо, йому ввижались відблиск лісової пожежі і жорстока битва, в якій він одержував перемогу. Якби він міг знову зібрати сили і розбити ворога!

Раптом ляпас і потік гнівної лайки змусили Альфреда отямитися. Пахло паленим. На блясі чорніли обвуглені пиріжки, а дружина пастуха нетямилася від люті.

— Неробо, незграбо, — кричала вона. — Навіть такої дрібниці не можна тобі довірити!

— Припини, жінко! — почувся наляканий голос Ульфріка, який саме повернувся додому.

Побачивши, що дружина й не думає вгамуватися, він у відчай вигукнув: «Притримай язик, жінко! Невже ти не впізнаєш свого короля?!».

Невідомо, чим закінчилась ця історія. Але ми добре знаємо, що Альфред був справедливою і благородною людиною і, напевне, шкодував через свою неуважність. Знаємо й те, що врешті-решт він зібрав своїх воїнів і розбив датчан, після чого повернувся в палац і протягом багатьох років правив королівством, оточений загальною любов'ю і повагою. До кінця днів він пам'ятав доброту, яку виявив йому Ульфрік, і, на знак вдячності, зробив його вельможею. А дружині колишнього пастуха не раз доводилося схилятися в реверансі перед королем, якого вона не впізнала колись в одязі волоцюги.

Ісус залишив славу небес і прийшов у світ як людське Дитя, народившись у Вифлеємі. В Євангелії від Івана читаємо: «Воно (світло) в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його. До свого Воно пристало, — та свої відцуралися Його» (Ів. 1:10-11).

Лише деякі в образі Дитини впізнали Бога. Господар заїзду зачинив перед Ним двері. Брати і сусіди вважали Його звичайною дитиною. Коли Він почав творити чуда, Його приймали просто за добру людину. І мало хто впізнав у Ньому Бога — лише пастухи і мудреці, Симеон і Анна, батьки, учні, люди, з якими Він розмовляв і яких зцілював, та ще римський солдат біля Хреста.

Бог прийшов у світ не так, як очікували більшість людей, не як цар — у сяйві слави і в блискучій одежі. А як ти уявляєш Його прихід? Тобі не здається, що й нині Бог приходить до тебе різними шляхами, а ти не впізнаєш Його?

Дорогий читачу, чи знаєш ти, що в очах Святого Бога ти грішник і засуджений до смерті? Щоб уникнути вічної смерті і бути спасеним, необхідно одержати Боже прощення. Прощення — це відмова Бога від покарання, яке ми заслужили. Але Бог дарує Своє милосердя людям, обумовивши його певними умовами, хоча спасіння не підлягає оплаті і не може бути зароблене. Умова, за якої Бог дарує прощення, виражена одним словом — покаяння.

Покаяння — двері до прощення

Послання Івана Христителя було простим, але сильним: «Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!» (Мт. 3:2). Ісус, Син Божий, почав Своє служіння таким самим посланням: «Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!» (Мт. 4:17).

Покаяння — це благання про спасіння. Апостол Петро пояснює це таким чином: «Покайтесь ж та наверніться, щоб Він змилювався над вашими гріхами» (Дії 3:19). Через покаяння відчиняються двері до помилування і набувається спасіння. У світі багато людей, і всі вони відрізняються між собою. Але є одне спільне — «всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). І ще: «Нема праведного ані одного» (Рим. 3:10).

Бог через Свого пророка Ісаю сказав: «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошилися кожен на власну дорогу» (Іс. 53:6).

Усі люди, незалежно від віку, які не пізнали Бога як Владика і Пана їх життя, перебувають у гріху і непокорі, а «душа, що грішить — вона помре» (Єз. 18:4). Гріх відділює їхню душу від Бога.

Можливо, ви відчуваєте сум, який не в змозі зрозуміти. Можливо, почуваетесь покинутими, забутими, вважаєте, що Бог не чує вас. Пояснення дає Бог: «Ото ж бо, Господня рука не скоротшала, щоб не помагати, і Його вухо не стало тяжким, щоб не чути, бо то тільки переступи ваші відділювали вас від вашого Бога, і ваші провини ховали обличчя Його від вас, щоб Він не почув» (Іс. 59:1-2). І далі: «Бо заплата за гріх — смерть» (Рим. 6:21).

Роздумуючи про своє життя і вчинені гріхи, подумайте про Бога. Бог безгрішний, тому Він Святий, Праведний і Справедливий. Бог говорить, що гріх повинен бути засуджений: «Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, — чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:14). Величезна безодня відділяє вас від Бога. І доти, поки ви не знайдете шлях, який з'єднує безодню між Святим Богом і грішниками, вас чекає вічна смерть (Лк. 16:26).

Але є шлях, є надія! Бог передбачив смерть як кару за гріх, але в той же час Він — Бог любові. «Бог є любов» (1 Ів. 4:16). Бог любить вас навіть тоді, коли ви ведете грішний спосіб життя. Його любов прокладає дорогу до спасіння (Ів. 3:16). Бог, що не бажає нашої смерті, послав Свого Сина Ісуса прийняти на Себе кару за наші гріхи, щоб ми могли жити. Святе Писання проголошує: «Отже бач добрість і суворість Божу» (Рим. 11:22).

Бог у Своїй великодушності і доброті пристрасно бажає зберегти людей, але Його суд вимагає вибору. Ісус прийшов у світ з певною метою — спасти наші душі. Він був святим, безгрішним, чистим Ангелом Божим. Божою любов до нас доведена тим, що Він поклав гріхи наші, вину і кару за них — смерть — на Ісуса.

Ісус, підкоряючись волі Свого Отця, поніс кару за наші гріхи. Відкуповуючи гріхи, Він замість нас був розіп'ятий на хресті, задовольнивши цим вимогу Божого покарання. Агонія тривала шість годин. Він переносив страшні муки доти, поки не настала розплата за гріхи, і тоді випустив Свій останній подих.

Чи усвідомили ви, що Ісус помер за вчинені вами гріхи і замість вас? Хто насправді розіп'яв Ісуса? Чи винні в цьому лише єврейські закони, Пилат або римські солдати? Апостол Петро, одного разу проповідуючи багатотисячному натовпу, чітко і ясно сказав: «Того, що був виданий певною волею та передбаченням Божим, ви руками беззаконників розп'яли та забили» (Дії 2:23).

Покаяння починається тієї миті, коли ви серцем своїм уявляєте цю картину. Коли усвідомите, що ви повинні були померти, а не Ісус, але Він зайняв ваше місце. Коли це усвідомлення проникає в серце, воно завдає болю і викликає жаль за вчинені гріхи. Це справді страшно, особливо коли це стосується Сина Божого.

Задумуючись над Божою карою, яка спала на Ісуса, розуміючи, що це ми заслужили хресну смерть замість Нього, ми з благанням проголошуємо: «Боже, будь милостивий до мене, грішного!» (Лк. 18:13). Це початок покаяння. Продовжуючись, воно супроводжується повним відступленням від колишніх гріхів і наверненням на шлях Божий.

Людина, очистившись від гріховних нахилів і відвернувшись від них, стає на шлях доброчинства. Простіше кажучи, це покаяння в дії, тобто робота, яку виконує Бог у серцях тих, хто хоче прийти до Нього.

Людина, яка не покалася, ніколи не пізнає миру, щастя і безпеки. Якщо ми не розділимо з Ісусом біль і агонію Голгофи, ми ніколи не відчемо з Ним радість Його воскресіння.

І нарешті, покаяння — це результат глибокої вдячності і відданості Ісусу Христу і Божій волі. Коли ми були приречені на смерть, Христос сказав: «Прийдіть до Мене... і Я вас заспокою» (Мт. 11:28). «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Ів. 4:19).

Чи правду говорять гороскопи

Велика популярність астрології пояснюється, насамперед, тим, що багато з її передбачень такі справджуються. Скажімо, грецька ясновидиця Марія Мапапетро передбачила трагедію на Мюнхенських Олімпійських іграх в 1972 р.; астролог Л. Косьбі передбачила нову хворобу, яку спричиняють мікроорганізми легіонели (т. зв. хвороба легіонерів); Д. Істланд передбачила замах на президента США Д. Форда (1972-1976 рр.); вбивство вождя американських негрів М. Лютера Кінга і президента США Д. Кеннеді також були передбачені в астрологічних прогнозах. Були передбачені й обрання Рональда Рейгана президентом США, війна в Перській затоці, арабо-ізраїльські терористичні акції, деякі землетруси тощо.

Але особливо точно виконуються прогнози, що стосуються кінозірок, музикантів. Астрологи буквально до деталей передбачають подорожі їх сімейних конфліктів, розлучень, шлюбів, нападів на них тощо. Так були передбачені долі актриси Шарон Тейт, Джиммі Моррісона, Джона Леннона та ін.

Ще точніше сучасні астрологи передбачають появу НЛО та інших паранормальних явищ. Цікаво й те, що, передбачаючи події в житті окремих людей, глобальних прогнозів, які стосуються історії держав і народів, астрологи не дає, а якщо ж і намагається це зробити, то вельми туманно й розпливчато. Чому? Адже коли зірки «можуть» передбачати життя окремих особистостей, то тим більше вони повинні б подавати відомості про світові події.

Викликає цікавість і те, що поруч із тими астрологічними передбаченнями, які знайшли своє втілення, існує значно більша кількість тих, які не виконалися (про енергетичну кризу в США в 1987 р., про відставку президента Форда, про швидке відродження Росії і багато інших). Що це — технічна помилка самих астрологів при розрахунках? Помилка у визначенні розташування зірок? Але ж, за словами самих астрологів, таке неможливо!

З історії, відомо, що астрологія виникла і розвивалася в безпосередньому зв'язку з ворожінням і окультизмом. Плодами її існування стала загибель десятків держав і народів. Люди, що займаються астрологією, — починаючи від професійних астрологів і закінчуючи просто любителями — нерідко були безбожниками. Більшість з них займалися замовними вбивствами і отруюваннями, а багато були відвертими сатаністами.

Але нагадаємо цікаві закономірності астрологічних передбачень. По-перше, вони не подають інформацію про глобальні події, у той час передбачаючи долі окремих людей.

Більшість передбачень, які точно збулися

(на відміну від інших), стосуються кінозірок, музикантів, фінансових ділків, рок-співаків, а також появи НЛО. Передбачаються в основному, шлюби, розлучення, вбивства, любовні інтриги і т. д.

Переважна більшість (!) астрологічних прогнозів не збуваються, але інформацію про це не поширюють.

Перша особливість полягає в тому, що астрологічні пророцтва не стосуються глобальних подій, а вказують лише на долі окремих людей. Це пояснюється тим, що сатана, їх натхненник, не знає майбутнього і не може, подібно до пророків, яких провадив Святий Дух, передбачати глобальні події: велич і падіння світових імперій, держав і народів. Не знаючи майбутніх подій, диавол не може впливати на них, в його владі — лише впливати на окремих людей, і тільки в тому разі, якщо вони відрікаються від Бога. Тому він складає свій план на їхнє майбутнє, який і передає через астрологів.

Друга особливість полягає в тому, що астрологічні пророцтва стосуються і особливо точно виконуються щодо відомих широкій публіці людей — фінансових ділків, зірок музики і кіно, політиків, і найчастіше тому, що ці люди перебувають в повній залежності і під контролем сатани. Останнє пояснюється просто: вони самі, в обмін на славу, багатство, гучний успіх, віддають себе йому, хоч інколи на словах і називають себе християнами, але всім своїм життям відрікаються при цьому від Бога. З цієї причини диавол складає плани на цих людей і регулює їх життя на свій розсуд, передбачаючи його до деталей.

Як випливає з четвертого розділу Євангелія від Матвія, князь темряви віку цього дає владу і славу в цьому світі тому, кому захоче (якщо ці люди, ще раз підкреслимо, не бажають перебувати під Божою опікою).

Третя особливість — у тому, що більшість астрологічних пророцтв не збуваються, що вказує на обмежене поле діяльності сатани і на те, що володарем історії і людських життів є Христос. Який часто в критичні хвилини приходить на допомогу, рятує людину, руйнуючи цим диавольські плани.

Сатана завжди намагається протиставити Божим чудам і пророцтвам свої ознаки і передбачення, які ми спостерігаємо і в ситуації з астрологією. У Святому Писанні Бог дав поради щодо того, як відрізнити фальшиві пророцтва від істинного, і висловив Своє ставлення до астрології, ворожіння, гіпнозу. А зовсім недавно Він навів ще один переконливий доказ брехливості астрології.

Річ у тому, що протягом кількох тисячоліть передбачення астрологів базувалися на 12 знаках зодіаку, що уособлюють небесні тіла,

які начебто мають особливий вплив на жителів землі. Кожна людина мала свій знак, який мовби регулював її долю. Але ось вчені виявили 13-те небесне тіло, яке не було відоме (а отже, і не враховувалося!) астрологам минулих віків.

13-й знак зодіаку — Списоносець. У результаті нового відкриття мільйони людей опинилися під «новим», іншим знаком, а отже, і з новою долею.

Ну, а як бути з тими, хто вважав, що їх знак правильний і доля їхня перебуває під його впливом!? Виходить, обман, помилка? Спочатку це сенсаційне відкриття нажахало астрологів, а людей, що довіряли їм, збентежило. Але найцікавіше полягає в тому, що незабаром про цей знак обидві сторони вирішили краще «забути», мовби нічого і не трапилося, залишивши 12 «колишніх» знаків! Люди часто вважають за краще бути обманутими, воліють заплітати очі на явну брехню, якщо вона вигідна! Парадокс? Чи щось інше?

Сатана створює свої 12 характеристик, наділяючи їх своїми рисами чи особливостями. Він також обіцяє їм своє опікування, а найголовніше — запевняє, що для того, щоб бути серед спасених, зовсім не треба змінювати свій грішний характер, усвідомлювати потребу в Голгофській жертві Спасителя, намагатися щонебудь змінити відповідно до Божих вказівок, бо це, як запевняє князь темряви, не потрібно, оскільки доля людини до найменших подробиць передбачена зірками. І тому будь-яка людина перебуває в стані цілковитої приреченості і позбавлена надії щонебудь змінити.

Але ні! Сьогодні кожен з нас стоїть перед вибором: до кого уподібнитися, в який образ змінити свій характер, кого відобразити в своєму житті — Ісуса Христа чи диавола? Від цього рішення і від чіткого розуміння цього питання залежатиме вічна доля кожного — вічне життя із Христом чи вічна погибель із сатаною. Третього не дано!

Ось цитати з Біблії, які характеризують ставлення Бога до цієї окультної науки: 2 М. 22:18; 3 М. 19:26, 31; 3 М. 20:6, 27; 5 М. 18:10-12, 21; Іс. 2:6; Іс. 47:10-14; Єр. 27:9; Мих. 5:12; Мал. 3:5; Дії 8:9-24; Дії 13:6-12; Дії 16:16-18; Дії 19:13-19; Гал. 5:20; Об. 21:8.

Тож довірте свою долю Богові!

Хтось, наприклад, я...

Одного разу хтось, наприклад, я, зустрів на служінні незнайому дівчину. Сказати, що це було втілення мрії, — значить сказати дуже мало. Це було більше мрії. І ось хтось, наприклад, я, говорю своєму другові:

— Яка вродлива дівчина! Ось би дізнатися, як її звати.

Друг пішов і, незабаром повернувшись, сказав, що звати її... скажімо, Маріам. Що до нашого міста вона приїхала недавно, що Ісуса прийняла в університеті, який закінчила торік. А живе недалеко від церкви...

Хтось, наприклад, я, зітхнув і сказав своєму другові:

— О, то вона ще й розумна! Все-таки університет...

Друг відійшов і, незабаром повернувшись, сказав, що Маріам прекрасно розбирається в живописі, чудово грає на фортепіано і на гітарі, що вона співала в університетській християнській групі прославлення, а коли говорить про Ісуса Христа, то слухати її хочеться ще й ще. Вона — наче Соломон, втілений в жіночий образ.

Хтось, наприклад, я, зітхнув і сказав своєму другові:

— Напевно, вона і спортом займається? Диви, яка струнка...

Друг відійшов і, повернувшись вже не так швидко, сказав, що Маріам майстерно катається на гірських лижах, має розряд з художньої гімнастики і плаває, як дельфін.

Хтось, наприклад, я, зітхнув і сказав:

— А цікаво, яка вона господиня? Чи вміє куховарити?

Друг відійшов і повернувся вже зовсім не скоро. Щось невловиме

змінювалося в його погляді, у голосі. Якась тиха радість, здавалося, освічувала зсередини все його обличчя.

«Ти знаєш, — сказав він, — Маріам справді чудова господиня. 31-й розділ Приповістей написаний наче про неї. Така, знаєш, турботлива, ласкава...»

Хтось, наприклад, я, просто втратив дар мови. А друг продовжив: — Знаєш, ти їй дуже сподобався спочатку... Вона хотіла з тобою познайомитися, але ти не підійшов до неї. А я, коли запитував для тебе... Словом, ми почали спілкуватися... І покахали одне одного. Два тижні тому ми одружилися! Маріам чудова дружина!»

І задумався хтось. Тепер вже точно — я. Ось я прочитав дуже багато книг. Про Бога. Я переглянув дуже багато фільмів. Про Бога. Я багато чув проповіді і навіть сам проповідував. Про Бога. Я багато слухав і навіть співав про Бога.

Але чи мав я особисті, близькі, інтимно-близькі стосунки з Богом? Називаючись Його сином, чи припадав я до Його зранихих рук? Чи говорив я з Ним про найпотаємніші?

Адже Він так цього бажає! «Ось я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною».

Сподіваюсь, ви пам'ятаєте, звідки ці слова? Він так чекає вас! Відчиніть Йому!

Кінець світу? Все тільки починається!

В історії завжди були періоди, коли розмови про майбутній кінець світу велись особливо активно. Було це і в масштабі окремо взятої країни. Очікування кінця, як правило, найбільше відчувалося в якісь переломні моменти суспільства (війни, революції, реформи тощо). У більш глобальному масштабі ці настрої зазвичай посилювалися на початку кожного нового віку. До речі, і третє тисячоліття теж не стало винятком.

І все ж важко не помітити, що апокаліптичні настрої останнім часом стали, мабуть, ще більш очевидними. Причин цьому багато. Одна з них екологічна. Якщо раніше про забруднення навколишнього середовища внаслідок людської діяльності говорили лише окремі дивак-ентузіасты з мало відомих партій зелених, то сьогодні ці проблеми обговорюються значно ширше.

Ще однією причиною є високий рівень соціальної напруги. Розрив між багатством і бідністю досяг такого рівня, що вже можна говорити про вибухонебезпечну ситуацію. Причому це стосується і відносин всередині деяких країн (між різними соціальними групами), і відносин людства загалом (між найбагатшими країнами і тими, де панує бідність).

Міжрелігійна непримиренність також не додає впевненості в завтрашньому дні. Але, мабуть, швидше всього думки про кінець світу, що ось-ось настане, народжуються завдяки сучасним засобам масової інформації, які й повідомляють нам про це з вражаючою регулярністю.

Реакція людей на часте згадування про майбутній кінець світу різна, але, все-таки, можна виділити кілька типових реакцій. Хтось намагається уникати будь-яких розмов на цю тему. Такі люди з цікавістю читають різні передбачення про майбутні катаклізми, обговорюють прочитане де-небудь в «курилках» на роботі, але самі намагаються, так би мовити, на всяк випадок, перевести це на жарт.

Є й такі, які поринають з головою в цю тему, і інколи голова там і залишається. Звичайно, таких не дуже багато... Ці люди вміють дивитися на все через якусь апокаліптичну

призму. Будь-яка хоч трохи значуща подія для них — ознака чи один з останніх ступенів перед закінченням шляху. Причому це стосується подій як світового масштабу (війнні конфлікти, цунами, глобальні зміни клімату), так і місцевого рівня (вихід з берегів місцевої річки).

Такі мовби сидять в якомусь залі очікування і, з одного боку, з жахом, а з другого — мало не із зловтіхою («ми ж вас попереджали!») зустрічають будь-яку новину, яку хоч якось можна підігнати під їх схему швидкого кінця. А втім, за певних навиків апокаліптичні ознаки можна побачити майже в усьому — від якого-небудь збігу цифр в календарі до результатів виборів у якомусь регіоні.

Такі люди є і серед далеких від церкви, і в рядах віруючих. Причому останні часто доходять до того, що не вважають за потрібне ні вчитися, ні підвищувати свою кваліфікацію, ні робити що-небудь, результати чого появляться завтра чи, тим більше, післязавтра. Однак у такому підході є певне протиріччя.

Передусім сам термін «кінець світу», на мій погляд, якийсь не дуже вписується в християнство. У Біблії справді багато говориться про кінець. Багато говориться і про світ. Але це словосполучення не зовсім біблійне. Швидше, навпаки. Взагалі християнство — це релігія початку. Бог Біблії говорить християнам про вічність. А вічність важко асоціюється з кінцем. Будь-яка точка на безмежній прямій — це початок чогось нового. Насправді все тільки починається — ось які слова мали б стати гаслом життя кожного віруючого.

То чи буде кінець світу? Що ви! Усе тільки починається!

Михайло НЕВОЛІН.

За 20 років природних катастроф стало вчетверо більше

За даними британської доброчинної організації «Оксфам», за останні 20 років кількість щорічних природних катаклізмів певних типів зросла в чотири рази.

На початку 80-х років минулого століття за рік в усьому світі ставалося в середньому 120 різних природних катастроф. У 2007 році їх було вже близько 500. Кількість повеней і ураганів зросла з 60 в 1980 році до 240 у 2007 році. Окрім того, за ці роки майже на 70 відсотків збільшилася кількість жертв стихії. Зокрема, з 1985 по 1994 рр. їх кількість становила щорічно близько 174 мільйони осіб, а з 1995 по 2004 рр. — близько 254 мільйонів.

При цьому в дослідженні відмічається, що кількість природних катаклізмів зростає поступово. Як вважають дослідники, причина цього — глобальні зміни клімату на планеті, викликані, насамперед, парниковим ефектом. Це, зокрема, підтверджується тим фактом, що кількість геотермальних явищ — землетрусів і вивержень вулканів за 20 років практично не змінилася.

Директор «Оксфам» Барбара Стокінг звернулася до урядів різних країн з проханням вжити заходів для стримання темпів зміни клімату на планеті. Окрім того, вона закликала пришвидшити темпи і збільшити обсяги гуманітарної допомоги потерпілим від природних катастроф.

ООН: саме існування людства — під загрозою

Швидкість, з якою люди за останні 20 років почали використовувати земні ресурси, ставить під загрозу «саме існування людства». Такі висновки нового дослідження, в якому взяли участь 1,4 тисячі вчених.

Огляд екологічної ситуації, проведений для ООН, засвідчив, що кожній людині у світі нині необхідно на третину більше ресурсів для забезпечення своїх потреб, ніж здатна надати наша планета.

30 відсотків амфібій, 23 відсотки ссавців і 12 відсотків птахів опинилися перед загрозою вимирання. Кожна десята велика ріка у світі щорічно пересихає, так і не досягнувши моря.

Ці лякаючі висновки про стан екології, які озвучила Програма ООН з навколишнього середовища, повинні стати «негайним заклик до дій». За словами ООН, людство стрімко наближається до «точки непервороту».

У дослідженнях і підготовці доповіді взяли участь майже 400 вчених, спеціалістів у різних галузях. Їх висновки

аналізували ще близько тисячі вчених.

Дослідники розділилися на експертні групи з кожного із десяти розділів доповіді. 157 вчених назвали уряди 48 країн, інші були вибрані як представники більш ніж 50 дослідницьких центрів у 47 країн.

Учасниця програми Маріон Чітл говорить, що завдання природі шкода — значна загроза економіці, і, якщо не вжити заходів, вона спричинить небезпеку для економічного зростання. У доповіді розглядався вплив людей на природу починаючи з 1987 року.

Однією з найневідкладніших проблем були визнані кліматичні зміни, однак не менше занепокоєння в експертів викликає стан запасів прісної води, сільськогосподарських угідь і біологічне розмаїття.

Дорогі брати і сестри в Господі, читачі газети «Вірую»!

Ось і ще один рік добігає до кінця. Ми щиро дякуємо всім, хто підтримував нас молитовно і фінансово. Дуже приємно, що число осіб, які бажають отримувати нашу газету, усе зростає. Щомісяця нам доводиться надсилати близько 30 000 примірників «Вірую».

Значна частина наших передплатників регулярно слухає радіопрограму місії і переглядає телепрограму, які виходять в ефір щотижня під однойменними назвами — «Вірую». Ми вдячні за всі ваші добрі листи. Будемо раді довідатися про ваші побажання щодо наших ЗМІ на наступний рік.

На жаль, у зв'язку з подорожчанням поштових послуг і витрат на друк ми змушені змінити умови передплати на наступний рік.

Як і раніше, отримання часопису нічого не коштуватиме тим, хто сам приходить до редакції.

Для всіх інших ми надсилатимемо газету за умови попередньої оплати вартості поштових послуг.

Вартість пересилання:

одного примірника газети — 30 грн. за рік;

19 примірників (0,5 кг) — 150 грн. за рік;

38 примірників (1 кг) — 220 грн. за рік;

78 примірників (2 кг) — 350 грн. за рік.

Кошти можна переказати на рахунок:

2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Івано-Франківська, МФО 336019, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Якщо з якихось причин ви ще не розрахувалися за доставку газети упродовж 2008 року, ви ще маєте можливість це зробити. «Не будьте винні нікому нічого, окрім того, щоб любити один одного» (Рим. 13:8).

Увага! Місія, окрім газети «Вірую», видає ще й часопис «За євангельську віру». Щоб уникнути непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. А на квитанції про переказ коштів на наш рахунок ОБОВ'ЯЗКОВО вкажіть своє ім'я та прізвище.

Якщо ви не в змозі оплатити поштові витрати, ПОВІДОМТЕ про це, і ми надсилатимемо вам газету безплатно.

А якщо ви спроможні вислати більшу за вказану суму, будемо вам дуже вдячні, адже це допоможе малозабезпеченим людям надалі отримувати духовну поживу.

Редакція газети «Вірую».

В Австрії скоро буде більше мусульман, ніж протестантів

Згідно з дослідженнями, проведеними в Австрії, послідовники ісламу мають всі шанси незабаром стати другою за кількістю релігійною громадою в країні після католиків.

За їх прогнозами, 2010 року мусульмани переженуть протестантів, які порівняно з католиками є релігійною меншиною.

У той час, як кількість протестантів в Австрії з 1971 по 2006 роки різко зменшилась і нараховує приблизно 326 тисяч осіб, кількість мусульман в Альпійській країні за

цей же період зросла майже в 15 разів.

За деякими підрахунками, ще 2006 року в Австрії налічувалося 400 тисяч мусульман. Католицька більшість країни зменшилась з 6,6 млн. осіб в 1971 році до 5,6 млн. у 2006 році при населенні Австрії 8,3 млн. осіб.

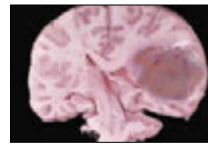
Доведено: великі дози алкоголю зменшують мозок

Вчені з коледжу Велслі в ході тривалих досліджень прийшли до висновку, що чим більше випиває людина, тим меншим стає об'єм її головного мозку. Спеціалісти проводили спостереження починаючи з 1971 року. За цей час було опитано і взято аналізи в 1,8 тисячі чоловік, які, окрім аналізів, також відповідали на запитання, яку кількість алкоголю вони вживали

протягом тижня.

Виявилось, що чим частіше і більше п'є людина, тим швидше зменшується її мозок.

Хоч раніше вважалося, що помірне вживання алкоголю здатне позитивно впливати на мозок і попереджувати серцево-судинні захворювання, сьогодні стало очевидним, що це не так. Пити шкідливо в будь-яких, навіть в мінімальних дозах.

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІТРОК — 19 год.;
Косів, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 7.40 — «Віра. Надія. Любов»

о 12.40 — передача «Вірую»

християнської місії «Добрий самарянин»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРЮЮ

№ 11 (118)
листопад 2008 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована
у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.